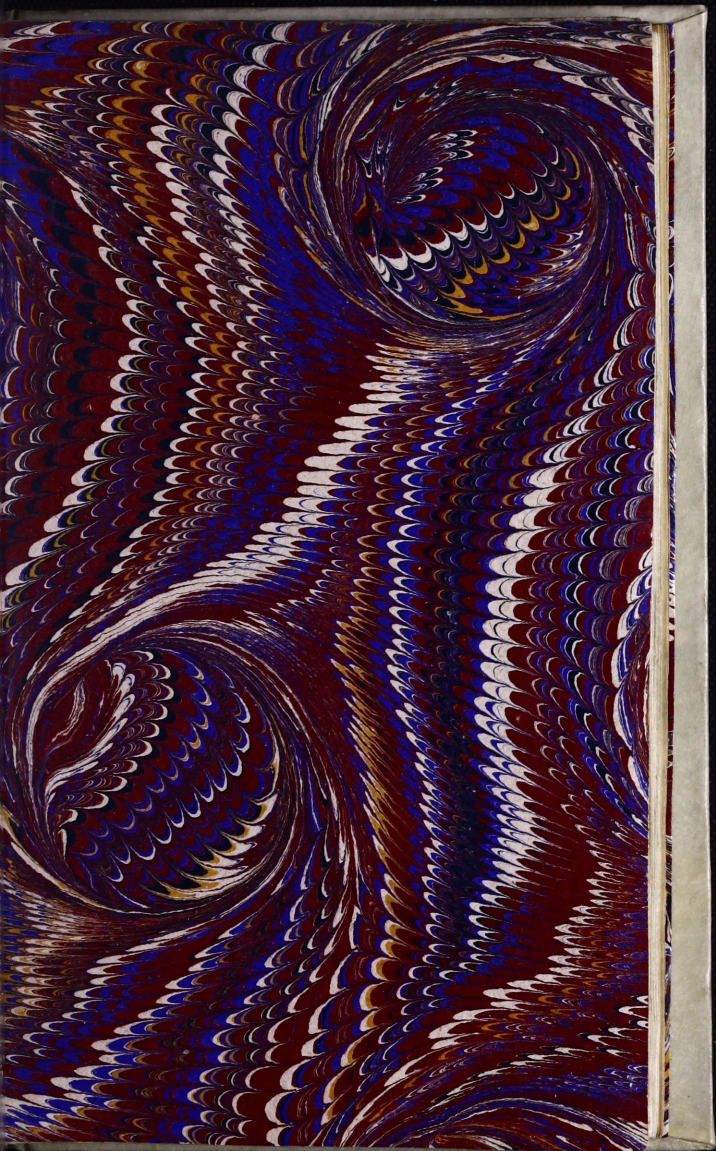
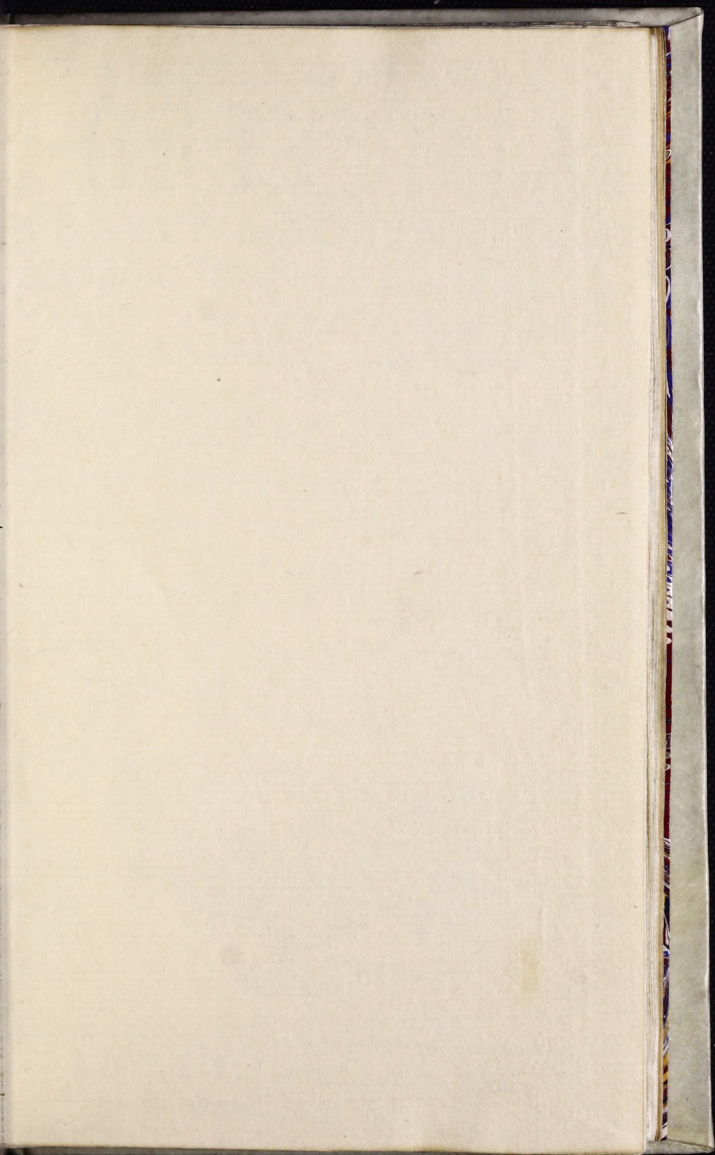

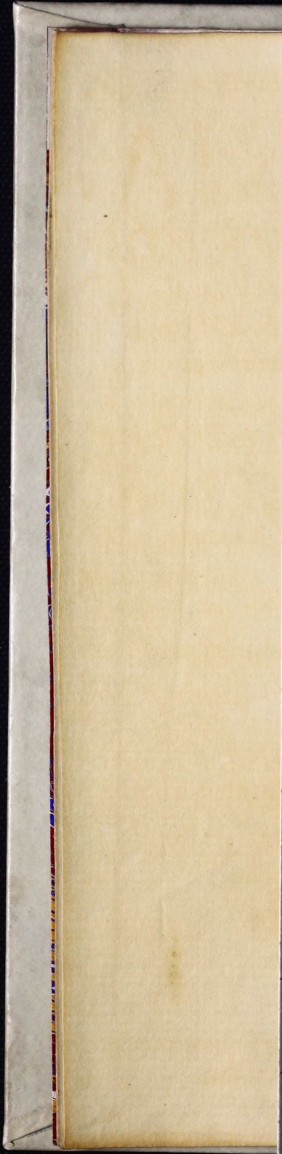
341.

Ráth 341.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black

KEDVES ES NYAJAS

HISTORIA,

AZ SZEP MAGELONAROL

Neapolis Kiralynak leányáról; és
edgy PETER nevű Vitézről az ezüsts-kül-
tsokkal, ki edgy Provinciabeli Graf
fia volt.

FRANCZIAI NYELVBŐL

Nemet nyelvre megfordított

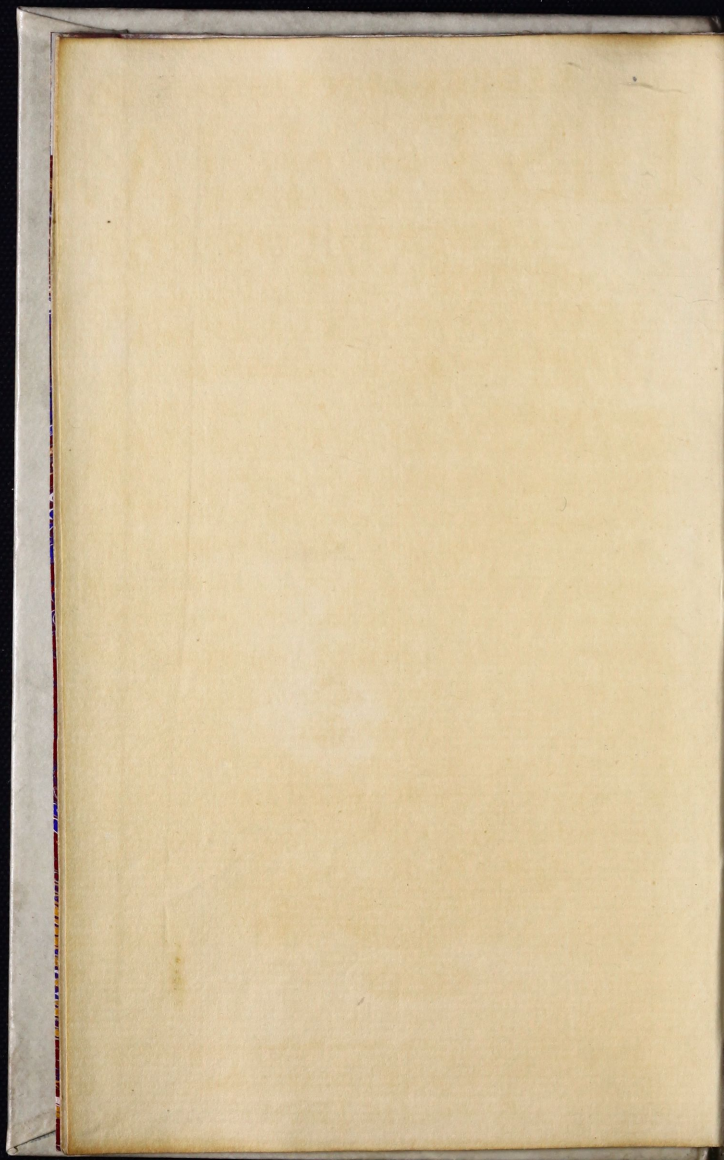
SPALATINI GYÖRGY külső leveleivel
edgyütt

M. WARBECK VITUS által.

Mostan pedig Németből Magyarra fordí-
totta *Tesseni Wenczel*, az Magyar
Olyalok kedvéjett.

LÖTSEN, SAMUEL BREVER által,
ANNO 1676. Eszt.

KEDVES ES NYAJAS

HISTORIA,

AZ SZEP MAGELONAROE

Neapolis Kiralynak leányáról; és
edgy PETER nevű Vitézről az ezüfős kül-
isokRal, ki edgy. Provinciabeli Gros
fia volt.

FRANCZIAI NYELVBŐL

Nemet nyelvre megforditattott

SPALATINI GYÖRGY küldött leveleivel
edgyütt

M. WARBECK VITUS által.

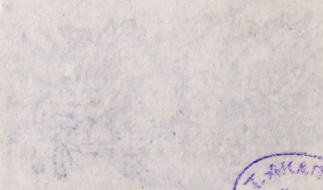
Mostan penig Németből Magyarra fordí-
totta Tesseni Wenczel, az Magyar
Olyalók kedvéjett.

LÖTSEN, SAMUEL BREVER által,
ANNO 1676. Eszt.

STORIA
AZZET MAGELONAR
Napoleo Kuzlyrak Isquith 22
edgy P. napedy / kuzlyrak Isquith 22
Napoleo Kuzlyrak Isquith 22
FRANCISMA VIKTORIA
L'Esprit de la France avec l'Esprit de
la France
D. G. ARBEY VIKTORIA
Monsieur de la France avec l'Esprit de
la France

ELŐL JÁRO BESZED.

MINDEN FŐ ES KÖZÖNSE-
GES RENDEN VALÓ OLVASOKNAK,

Istenről Bősületes és Tiszteleges életet itt
ezen ez világon, a' fordító, ajánl
es kíván.

Eő Bősületes és Tiszteletes
Ultrak, s mind közönséges renden
való férfiak és asszonyok minek-
utánna én sokszor kérettettem vol-
na az Historia szeretőktől, hogy
minden-féle szép nyájás és szemérmes Historia-
kat Német nyelvből (mint im e' kövekezendőből
meg teészik) szép dolgokkal ékesítettet, Magyar
nyelvre adnék. Edgy Provinciái Gros Péter nevű
fiáról, viszont Neápolis Királynak Magelona nevű
leányáról történi Historia találkozik kezemben,
mellyet Francziái nyelvből Németre M. War-
beck Vitus meg fordító. Hogy Magyarul még ez
nem volna midőn edgyszer tölem csak imigy amigy
nemelly részéről magyarázni halgatnak kívánván
valakivel megfordittatni. Annak okaért az én
vékony elmém szerint, Istennek segítségével, által,
mind addig munkáladtam hogy szorulszora, és no-
há nagy és nehéz munkával kellett hozzá jutnom

mind-az-által helyre és végbe vittém. Annak
utánna azontol szorgalmaztatott nyomtatásban
helybeztetni, s' nem-ís ok nélkül lött ez, hogy ez
egyképpen tsak nyájás és mulato Historia volna, de
inkább tiszteffegnek és szemérmetsffegnek okáért-ís
szereztetett, úgy, hogy méltán a' tiszteffeges asz-
szonyoknak és szűzeknek irattatott, amaz példa-
beszéd szerént: Nem szükség, úgy-mond, ördö-
göt írnia, mert a' kívül is mindenkor magát mi-
togattya; és ha valami egyéb olyat úgy-mint a'
Atise, Butsu járás; bostánat, avagy azokhoz há-
sonló aggatott dolgott meg-jelentetnek-ís, remén-
ségem olly vagyon, hogy ki-ki inkább maga szívét
Istenben és a' Christusban erőssíti.

Igy azért ez történetet az aszszonyok és szű-
zek minden botránkozás nélkül olvasák és halgas-
sák, és jobb-ís, hogy sem valakit szitán által este-
getni, vagy más gonófságot üzni és kergetni; kiből
sokszor nagyszégyenség nevékedik. Azonkívül;
ez könyvetske szolgál arra-ís; hogy a' szűlék szor-
galmatos gondot viselleyenek gyermekekre, kivál-
képpen az leányzókra, mert azok legnyálánkozob-
bak, és napról napra most leg inkább az gondvise-
letlenység miatti, mint im ez szép Magelona-ís elég-
gé bizonság, noha rész szerént valami tiszta életet
mutatott, ki által hiteles lévén; alattomban Isten,
paranósolattya ellen tselekedik vala, midőn a' kőfák
és az álnok levélborozó leányok által jutna, kiért

ez ilyenek idővel jutalmat vésznek. Az gondvi-
feletlen szülék is az ő gyermekek miatt nem külö-
ben járnak, hanem Isten előtt magok menthetelle-
nek lesznek. Mind azok fölött, ez könyvetske
szolgal arra, hogy mi nyomorult emberek jól meg-
gondoljuk, hogy ez földön minden dolgok álhatat-
lanok, mind öröm, gazdagság, erősség, szépség,
Éc. Ugy hogy az szegénység s erőtlenség tűrhe-
tetlen, annyira, hogy végtére is mulandóság kö-
veti, mint minket a minden napi példatanit. A-
zért ez könyvetske minden renden való firfiaknak
irattatott, hogy az szülék az ő gyermekeket isteni
felelemben nevellyék, ez példa tükörül nekik lé-
vén. Kérek azért minden renden való olvasókat,
noha edgyűgyűnek tetszik, mind-az-által kedven
és jószível fogja és olvassa, úgy, mint ez is jó in-
dulatból börsületnek okaért szereztetet. Kiért
Istentől mind áldást vegyenek. Költ Hamvas
szeredán 1535. esztendőben.

Spalatinus György

Az kedves Olvasóhoz.

T Iszielendő Olvasó, ez Historia a Vitéz Péterről, edgy Provinciari Grosfiaról, és Magélonáról, az Neápolis Királynak leányáról, megfordított Francziái nyelvből mindössze számláltak 38 s. Akkoron a több országokkal edgyütt Provincia, Langedo, Aquitana, a keresztényen hitre jutottanak, az időben vala edgy Grosfi János Czerise nevű az Provincia országban, kinek vala edgy felesége, melly Allvari Dallbarának leánya vala; Ezeknek edgyetlen edgyfia vala, Peter nevű, a' kifestyverben mindenket felhallad vala, úgy mint, vitéz játékokban, és több effle dolgokban, &c. noha ő nagy kedven tartatott vala, és nemcsak az Nemesséktől, sőt az egész országtól is az Isten dicsírtetett ez jó Urér. Az anyjának és semmi egyéb öröme nem vala, hanem csak ez edgyfia, jó maga viseléséért, és így ennek kedvéért sok külömb külömb fele játékok szerzetnek vala mind addig, míg ő az országból el távozék maga szándékával egy Király leányáért, kik sok sanyrusága és nyomorusága után megnyere, a' mint utol megírván vagyon, &c.

Mikép-

*Miképpen edgysz'er kopia törés történt
vala az Grof parantsolattyából, melly lött az
szabados Urak és Nemessek által.*

AZ időben az Országnek
szabados Urai és Nemessei, egy
nap tartanak vala kopia törést,
mellyben Péter a' többi közt di-
tséretet nyert vala, noha sok idegen jó próbált
vitézek ott voltak, kik az kopia törés után a'
Groftól tiszteltetnek a'fia kedvéjért, mert igen
el-hirefedett vala, hogy hozzá hasonló nem va-
la, kik beszélgettek magok közt sokféle dolgo-
kat, kiváltképpen az edgyik az szép Mageloná-
rol, Neápolis Király leányáról, szol vala, kinek,
ugy mond, mássa nem találta, sem szépség-
ben, sem jószágos tselekedetekben. Táplállyák-
is vala sokan magokat reménfeggel, hogy annak
kedvében jutván az sok külömb külömbféle
vitéz játékokban.

*Miképpen itt Péter attyától és annyá-
tól bútsát vészen.*

EDgy nap történék hogy Péterhez edgy em-
ber jöve, és monda néki: Vándorlanod

kelletik néked, és ez világon által-menni, ma-
gadat vitéz játékokban oktatni, mellyek által
máfutt-is meg-ismerkedni, kétség nélkül ha
szavat néki fogadgya. ez által valahon magának
edgy szép mátkát talál. Ezeket Péter hogy hal-
lá, már az szép Magelonáról hirt hallot, vala,
gondolá maga-is azonnal, hogy ha attyátul és
annyátul butsút vehetne, az ember szavat foga-
dná és ez világot rész szerént által járná. Ezek
után nem sokáig, hogy az udvar népe el-ozla,
gondolá Péter, miképpen foghasson hozzá,
hogy attyától és annyától butsút vehetne, kik
nem tudgyák vala az ő szándékát. Edgykor
edgy nap történék, hogy attyát és annyát ed-
gyütt ülni találá, gondolá hogy akkor tőlök bu-
tsút venne, akkor esék az ő térdeire, és szolla
hozzájok: Kegyelmes atyám uram, s' a szfzony
anyám, alázatossan kérlek titeket, halgassatok-
meg engem mint ti engedelmes fiatokat. Látom
és ismértem magamban, miképpen ti engemet
ez ideiglen fel-neveltetek, és nagy bótsületben
tartottatok, sokat-is reám költöttetek, de sem-
mi hasznomat nem vöttétek, de még-is valami
jokat adván, hogy másoknak ismértemben jut-
ván, mint egyéb Urak-is, csak ez okért könyör-
gők, ha ti ellenetek nem volna, engemet el-bo-
tsátván, ez világban jární meg-Probálnám,
mert énnékem tellyességg-lyugy tetszik, hogy
tinék-

tinéktek abbol nagy bõtsületek, nékem penig
haszon lészén. Azért oh szerelmes atyám uram,
s' anyám aszfony, aláztatossan kérék titeket,
énnékem ez mostani kéréfemet jó akaratbol és
kegyeségtékbõl meg-engedgyétek. Midõn
a' Grof és az Grofné az õ fioknak illyetén aka-
rattyát látnak, azon nem kitsinnyé meg-búsu-
lának és szomorodának, mind-az-által felele-
néki az atya, és monda: Edes fiam, Péter, te
jól tudod, hogy minékünk több fiunk nintsen,
csak egyedûl s' eddyetlen-edgy te vagy, ki a' mi
nevünket vífeled, és te benned áll minden mi
reménységünk és örõmünk, hogy ha valahol té-
gedet, kitõl Isten oltalmaz, szerentsétlenség ta-
lálna, tehát minden mi Grofságunk és Urasá-
gunk oda lenne, és el-veszne. Az édes anya is
monda néki: Szerelmes fiam, nem szûkség te-
néked hogy te ez világot el-járad, mert azok,
kik ez világot járnak, pénz és gazdagsák ked-
véjért tselekeznek, hogy az által Fejedelmeknek
és Uraknak kegyelmét találják, de tenéked
mind gazdagságból és bõtsületbõl, fegyverbõl
és vitézségbõl, nemes atyafiságod és szépsé-
göd, ugy hogy edgy Fejedelemnek ez világban
majdan annyi nintsen, elegend vagyon. Annak-
fölõtte tenéked mindenütt bátorságod felõl jó
hired és neved vagyon, ahoz légyen Istennek
hála szép országod, tehát miért kívánsz te má-

sutt jószágot találni és keresni? Jelents-megh
nékem az okát, miért te olly vad vagy minket
az el-hagyásra, tekints-meg a' te atyádnak és én-
nékem magamnak-is, vénségünket, azt-is meg-
gondollyad, hogy minékünk egyéb semmi ö-
römünk, se más reménységünk nintsen, egye-
dül tsak te benned, és ha szintén más egyéb ok
nem adatik-is, tégedet a' te elő-vótt dolgod,
ugy tetszik énnékem, elegendendő lehet. Azért
kérek én édes fiam, ugy mint az édes anya az
ő edgyét szokta kérni, hogy te ez mostani szán-
dék odat el-hadgyad. Midőn Péter atyának
és anyjának akarattyát eszében vévé, azon igen
meg-ijede, mind-az-által alázatos szemekkel
újonnan kezdé-el, és monda: Én vagyok az,
kí tinéktek engedelmefféggel és akarattal min-
den dolgokban alátok vettetve vagyok, mind-
az-által ha kedvetek tartya, ne légyen nálatok
hejában kérésem, sőt légyen engedelemből tö-
leitek való el-válásom, ugy tetszik énnékem jó-
nak lenni, mert az ifjú ember ez világban jobb
dolgot nem tehet, mint hogy magát minden-
jókban oktassa, s' ez világot meg-probállya.
Annak-ok ért én viszontag alázatossan kérem
és kívánom, az én mostani el-válásom tinék-
tek semmi nehézségekre ne légyen, sőt inkább
helyesnek láttassék.

*Miképpen Peter el-megyén szép Ma-
gelona látnia, és ez világot is meg-
próbálnia.*

MIdőn az Grof és az Grofné fioknak akarattját meg-értették volna, nem tudhaták mit kelleftek ez dologban tselekedniek, és fioknak akarattját tartoztatni, vagy igérettel onszolni, mert az ő fiok ő előtték térdeire esve szüntelen választ vár vala, és látván sokaig való halgatásokat, kezdé viszont kérni ekképpen: Szerelmes atyám uram, még egyszer alázatofan kérlek engedgyétek-meg énnékem kegyelmessen. Az atya pedig ekképpen szolla hozzá: Szerelmes fiam, minek-okáért te már bizonyofan reá-vetted magadat, hogy ez világot meg-lássad és próbállyad, annak-okáért mit szüléid adunk tenéked kegyelmessen az el-válásra való engedelmesseget, mind-az-által emlékezzél-meg rola, hogy te magadat jól viselnyed, és tselekedgyél olyanokat, a' ki nemesseged és szabadságod ellen ne légyen, sőt mindeneknek fölötte szeresd az Istent, és tsak őtet szolgállyad; magadat őrizd rosz társaságtól, és jőj viszont idején vissza. Vigy-el magaddal jó paripákat és hadakozó szerfzámokat is, aranyat és ezüstöt az enyimből, annyit, mennyi szüksegedre kívántatik. Az Péter midőn szüléitől

ezt

ezt hallaná, alázatosan köszöné nékiek. Azon-
közben az anyja el-vivé őtet magával edgy rej-
tek helyre, és ada néki nagy drága szép ékes há-
rom gyűrőt, mellyek nagy summa pénzt érnek
vala. Es midőn ő ezeket el-vővé, nagyon és
alázatosan az anyjának köszöné, és igy ofztán
az útra készüle; vőn-is magával el nemes és
nemtelen szolgálkat, hogy ő néki szolgállyanak.
Ezeknek utánna atyától és anyától butsút
vőn, azok pedig meg-hagyván nékie hogy
mindenütt magának jó társaságot keressne, s' az
gonosztul pedig magát őrizné, sőt őket-is min-
denkoron jó emlékezetben tartsa. Es igy Pé-
ter jó móddal és bősületesen el-indula, és
mind addig mene, míg ő abban, ugy mint Neá-
polis városban érkezék, a' hol az Mágelon nevű
Király, szép Mágelonának atya, házas társával
és leányával edgyút udvart tartana, és ott az pia-
rzon meg-szálla, kit ez mai napig-is fejedelem
piatzának neveznek. Midőn ő immár ott szál-
láfön volna, azontól az Király udvarának szoká-
sát meg-kérdeze az gazdától, hogy ha másun-
nan idegen és valami fő vitéz renden valók az
Király udvarában vadnaké? Arra néki felel az
gazdája, s' mond: Ez napokban az udvarban
edgy el-jűvén, kinek a' Király nagy bősületes
tött az ő nagy és erős hatalmaért, kinek Henri-
cus vala neve, Craponából neveztetett, kinek
ked-

kedvéjért a Király hartzolást és kopia törést
szórzott e' következő vasárnapra. Ott Pé-
ter tovább kérdezi vala a' gazdát, hogy ötet job-
ban tudósítsa, ha idegen hartzolok és kopia tö-
rök közikben eresztetneké? Felele az gazda-
néki: Igen-is, de ilyen módon, hogy tellyes-
séggel szükséges és elégedendő fegyverrel ké-
szen találtaffék ott.

*Miképpen Péter elő-ment vala az vi-
tési játékra, és ott leg utol meg-álván, mint
külső vándorlót és idegent illet.*

AZ el-követközött vasárnapon Péter jó reg-
gel fel-költ vala, mert az szép Magélonát lát-
nia kívánnya; de annak előtte pra'dikáziót
halgata; és annak utánna paripáit minden szer-
számival el-készítetté, hasonló-képpen az ruhá-
ját-is, mert akkor ugy akarja vala, hogy bősü-
leti mindeneknél fel-halladna, annak-okáért két
ézüstös kultsot-is paisára tsináltata a' szent Péter
ditsősleges nevével, hogy ő azok által inkább
meg-ismértetnék; mivel hogy ugyan azt a' ne-
vezetet viselte. Az meg-nevezett kultsok igen
drágak és nagy árruak voltak, hasonló képpen
fok egyéb tzifraságokkal kimetzvé volt. Es mi-
dön már az idő el-közelget vala, hogy az kopia
rönto piatzra kellettnek elő-menni, az Királyi-is
ottan feleségével, leányával; a' fraterimekekkel
edgy

edgy be fölőftököm után, fel-menének az ját-
zás néző házba, honnan az hartzot és kopia
rontást néznék. Péter-is azonban legényei-
vel el-éikezék, és a' leg-utolsó helyen ott meg-
állá, mint hogy ő idegen és ismérletlen vala; azon
kívül-is senkivel ismeretsege nem lévén, ki őtet
ott elébb állatná. Es midőn már az idő el-jö-
ve, hogy ki-ki hadi szerzámát venné magára;
és az afzszonyoknak s' leányoknak vitézsegét
mutatná, azontul elő-jöve a' Király gondvisé-
lője a' Király parantsolattyából, ekképpen kiált-
ván: Kinek akarattya tartya, úgy-mond, az
afzszonyok és leányok kedveért hamarsággal
jőjön elő ez piatzra, és vitézi módon kopiaát
rontson, ha bátorsága vagyon a' vitézi játékok-
ban. Az gondviselő szóllása után, azonnal elő
jőve Henricus vitéz-is, ki Kraponából nevezte-
tik vala, leg előszőr mindgyárt az Király szolgá-
ját ez Henricus oldalba találá, úgy hogy tsak
alig marada vérefen az nyeregben, mind azon-
által kopiaját el-rontá, Király szolgájával mi
történék a' hartzban; ez a' maga kopiaját el-ve-
tén, a' kopia el-vetésben így történék, hogy
Henricus lova lába közébe esék; melly miatt az
lova el-esék ez fő vitéznek, ki Kraponából vala,
és ekképpen az Király szolgájának baráti kez-
dének szollani, mondván: Im Henrikus Uram
melly szépen le-esék a' lorul, kinn igen el-bufu-

la, és annak-utánna ütközni többé nem akara.
Másodszor visszont a' gondviselő Király paran-
tsolattjából nagyon kiálta: Ha más vitéz vol-
na, Király szavára ki-jőne mentenkopiarontá-
sra. Azonban az Péter midőn ezt hallaná, men-
ten ki-jőve ez szóra a' Király szolgája ellen, ki az
Henrickel kopiát rontot vala, nagy fiesfeggel, ki
meg ekképpen szolla: Ugyan valóban, mond,
én le-taszitom, mellyen Henricus igen meg-
buzula, a' Péter-is ezeket hallván igen meg-ir-
dula, mert a' Henricus-is nagy s' fő vitéz vala.
Péter a' szolgával őszve-menvén, nagy haragjá-
ból a' szolgát úgy találá, hogy lovárol le-taszitá,
és mind lovastól földre esék, kinn el-tsudálko-
zának az ott állók, hogy ez őszve-menés melly
rettenetes vala. A' Király-is midőn ezt látia
nagy tsudalkozással, hálát ada, hogy a' külsős
vitéz magát így tartya, örömeft meg-tudná
honnan ez származott; de ő semmi-képpen ezt
meg nem tudhatá, mind az által a' Király hoz-
zá küldé a' gondviselőt, hogy meg-kérdgye, de
Péter halgattya el-mulatá. Visszont a' gond-
viselő Péterhez jöve, és a' Király szavával őtet
kérdé, hogy meg-jelenténé magát honnan való
volna, és maga nevé-t-is néki meg-mondaná;
Péter akkor így szolla: Ne nehezteljen, ugy-
mond, a' Király reám, hogy mostan nem tud-
gya, nevem tőle el-titkolva, mert ennekem-
foga-

fogadásom tartya, hogy nevezetem mostan:
nem tudhattya, mind-az-által a' Király ezt így
értse, mostan Francziai országból jöttem, sze-
gény nemes nemből származtam, és igyekez-
tem mindenkoron csak ez, hogy e' világon U-
rak és Királyoknál bősületet keressek, a' kívül
a' leányok és aszfzonyoknál-is, ez az én szándé-
kom, mellynél maradok, Iffiu ember vagyok
szerentsét próbálok, ditsiretes nevet nyerni a-
karok, az én nevemnek nagy bősületire, én-
magamnak pedig emlekezetre. Akkor a' gond-
viselő a' Királyhoz mene, minémű választ Péter
néki ada, mindeneket meg-beszéle kit ő tőle
halla, a' Király hogy ezeket hallá, meg-nyügo-
vék azon, s' az csak abban marada, és ez felele-
tet bősületesnek monda, sőt udvarosnak-is,
gondolá ez kérkedni nem akar. Ezek után
Péter igyekezik vala rajta, mikenpen a' Király-
nál kedvet találna, kezde erőssen szorgalmato-
kodni, a' kopia rontásban magát mutatni, mind
azok között-is olly vitez nem találtatik vala,
a' ki őtet lovárol le-hajithatta volna, mind az
ott valokkal erőssen hartzola, de az idegenek
kel leg inkább, mind addig viva hogy nyere-
seggel jára, mert ő közöttök olly vitez nem
találtatik, ki rajta győzedelmet vehett volna.
Ezt látván a' Király el-tsudálkozék, azok-is kik
ő véle valának tsudálák, méltó ditsiretre, néki
lokan

fokan mondák, mert soha olly vitézt ők nem láttak, ki így magát meg-mutatta volna. Mind az-által a Király örömeft tudnia akarná, hogy ki volna ez vitéz, hasonló-keppen azok is kik ott álnak vala, az ő természetén el-tsudálkozának, maga viselése mint mutattya, és vitézi híre mindenütt el-terülve, nem szegény ember fia lehet ez vitéz, mint maga terméte-is előnkben adgya, idgy szólván. A Péter vitéznek híre továbbá a leányok és afszonyok közt-is, de főképpen a Királynak szép leánya, kinek neve ékes Magelona, annak szemlélése a vitézre vala, tselekedetit nem felejtheti, mint az vitézféggel szerénkedik vala, de nem vala módgya benne, hogy véle szolhatna. Midőn az dolognak vége szakadott volna, ki-kiszállására mene, a Péter pedig a vitézi hirt nevet el-vévén, mert ő nagy dolgokat ott próbala. Mikoron már Péter vitéz szállására indulna, Henricus Ur többekkel őszve nagy kiferettel vívek szállására, bötülettel valának mind hozzá; Henricus penigh, a Kraponia vitéz, azonnal a kultsos vitézt társul magának fogadá, és meg-ismérkedvén véle, az után edgy mást nagy szeretettel láttak.

*Edgynéhány hartzéskopia rontás,
Király parantsolattyából, szép leányának Magelónának kedvéért, tartatik:*

AZ Neápolis Királynak parantsolattyából, fok hartz és kopia rontás történék, az penig lótt mind az ő leányának, szép Magelónának fokszor való kérésből, ki őtet fokszor kéri vala, szerelemtül, mellyet ő amaz vitézhez, ki ezüstös kultsokat visel vala, indittatván, de titkon. A Királynak-is, mikor a vitézt az ezüstös kultsokkal látná, igen tetszik vala, leg-főképpen maga jó viseleseért és erköltseért, nemes indulttyáért és udvariságáért, kinn ő magában-is néha szól vala: Bizonyára ez az vitéz nem valami szegény nemből való lehet, mert termete és személye mutattya, meg-érdemli hogy mi tőlünk ez után több bősület néki adassék, hogy sem ekkorig. Ezek után parantsolá a Király az udvara népének-is, hogy szorgalmatossan legyenek azon, és tudgyák meg, kitsoda lehet ez vitéz, és annak-utánna őtet-is tudófsák, kik ígérék meg-tselekedni. Az után történék edgy napon, hogy a Király őtet ebédre hivatá, hogy véle ennék, és bősületesen ő tőle tartatnék, ezen a vitéz igen meg-örüle, jó reménységben lévén, hogy ő már ott az szép Magelónát, a Király leányát, meg-láthattya, mert ő
ennek

ennek előtte jól nem láthatta. Es midőn már ideje el-jőne az ebédnek, el-jöve a' vitéz az ezüstös kultsokkal, akkor a' Király az ő házas-társát és édes leányát, szép Magelonat, parán-tsolá az asztalhoz ülni, csak egyedül a' vitéz ked-véért, hogy ő néki az által nagy bótsületet mu-tatna. Azonközben hogy az asztalhoz ülné-nek, találkozik hogy a' vitéz szép Mageloná-nak ellenében ülne. Az ebéd pengig sok kü-lömb külömb-fele étkekből készítettet vala, de a' vitéz az étkekkel nem sokat gondola, hanem csak egyedül tellyes szivből azon szorgalmatos-kodik vala, hogy az szép Magelonát elegenden-dő-képpen szemlélhetnéje, még elmékedése-is a' Király leányának szépségéről volt. Es így elégité-meg szemé-fenyét annak látásával, gon-dolkodik-is maga szivében, hogy ez egész vilá-gon ennél szebb nintsen, mint ez szép Magelo-na. Es így fel-gyulada hozzája az ő szerelmé-ben, s' ugy gondollya vala magát boldognak lenni, hogy ha ennek szerelmében lehetne; mind-az-által nem véle, hogy ő részes lehessen abban, mert lehetetlen dolognak tartya vala, hogy őtet illy szerentse találná, de mind-az-által hozzá hűséges vala, a' Magelona is azon-kép-pen szivében gondolkodik vala a' vitézi ől. A- zon-közben hogy az ebéd el-végeződnic' lön sokféle játék és nyájasság a' Király palotájában,

ugy hog' maga a' Király-is a' Királynéval edgyütt
nyájaskodnának, meg-engedé szép leányának-
is, Magelonának, hogy a' vitézzelszollana. Es
igy történék, hogy szép Magelona a' vitézt az
ezüstsokkalsokkal hozzája hiná.

A' Péter azt halváni, nagy györfasággal mené
hozzája. Ott a' leány hozzája szolla: Edes vi-
tézem, az én kegyelmes atyámnak, a' Király-
nak, nagy gyönyörűsege a' történeteken, és ef-
féle dolgokon vagyon, a' több vitézeknek-is
azonképpen, leg-főképpen az vitézi játékok-
ban, jofzágos tselekedetekben, és nemes indu-
latokban, annak-okáért kérem, jöjjon fel gya-
krabban nyájafság indétani, mert az én kegyel-
mes atyámnak, hasonlo-képpen anyám asz-
szonnak, többekkel edgybe nagy gyönyörűse-
gek azokba, nekem-is a' szertint a' több leányok-
kal és aszszonyokkal egyetemben. A' Péter
midőn a' Király leányától ezt hallá, a' szép Ma-
gelonától, sefele neki nagy szemérmetesléggel:
Kegyelmes aszszonykám, ennékem lehetetlen-
nek tetfizik, hogy én a' kegyelmes Királynak, és
a' kegyelmes Királynénak bősülettét e' éggé
meg-köszönhetném, kiket érinékem érde-
mem kívül mostan az ó Királyságoctul adta-
nak, azon-képpen a' te kegyelmességed-is né-
kem szegény méltatlan, és alaton renden való
szolgájának ennyi sok bősülettel vagyon, nem-
is ér-

is érdemlem-meg, hogy neveztessem kegyel-
mefégednek udvara népe közt leg kisebbik
szolgájának, mind az által felséges és kegyel-
mes afzszonykám, kegyelmefégednek alázat-
tossan kőszönöm, és érdemes szolgálatommal,
kegyelmefégednek mindenkoron alázatossan
igyekezem ezeket meg szolgálni, minden idő-
ben. Akkor felele néki a' szép Magelona: Az
ajánlásért én is kőszönöm, és ennek utánna
kedves szolgájakarlak tartani. Ez beszélge-
tések után a' Királyné kamorájában mene, a'
szép Magelona-is véle, noha nehezen, de el-
kelleték valnitőle, mind-az-által még-is szolla
a' vitézhez: Kedves vitézem, kérlek barátsá-
gossan, jőj-bé gyakortább nyajafságnak okáért;
ezen kívül-is ennékem veled volna titkon való
beszédem, a' vitéz játékokrol és egyéb dolgok-
rol, kik hazadban történtenek, igen bánom,
hogy mostan töb ok nem adaték a' veled való
beszélgetésre, és így bütsut vőn tőle, tekinte-is
kedves szemmel reá, melly tenkintés által szí-
vében és mellyében meg-sebefédék, jobban
hogy sem mint annak-előtte, és így a' szép Ma-
gelona kamorájában mene a' több leányokkal
edgyütt, a' Király penig a' több Urakkal a' palo-
taban meg-állá, és fok fele dolgokrol vélek be-
szélgete. Ott az ezüftős kultsos vitézhez talál-
ván jőni, kit atyafiságossan kér vala, mondván;

ha ellene nem volna, Királynak a' maga nevét meg-jelentené, és állapotját-is meg-mondaná. De a' Király tőle akkor meg nem tudhatá, én ugy-mond Francziai országból vagyok, így szolla, edgy szegény Nemes ember fia, országról országra járok próbálnia. Midőn a' Király tőle ezt értené a beszédeket, helyén hagyá, látván állapotját s' maga viselését, több dolgokról kérdeni nem akará. Eszében-is vővé a' Király, hogy ő ellene volna. Akkor a' Király tőle bűtsüt vévén, nyugalomra mene, hasonlo-képpen tselekedék a' vitéz-is, a Királytól szépen bűtsánatot vévén, szállására mene.

*Miképpen Péter szállásán az Király
leányának szépségét magában vizsgálta.*

Midőn már Péter a' Királytól el-válván szállására menne, azontul edgy rejtek helyre mene, kezdé vizgálni és szívében forgatni kedves beszédit és tekintetit, és a' leánynak nagy szépségét, mellyel Magelona ékesítettet vala. Hasonlo-képpen a' szép Magelona-is maga kamorájában így kezdé, ez sem kevesebbé elmélkedék a' Péter vitézről, örömeft tudná ki volna ez vitéz, gondolkodék rola hogy ha ő nagy nemzetből való volnaé, hogy inkább szeretni fogná, látván-is hogy tsak kedveért az udvarba szép módgyával jött, és gondolá hogy nem
olly

olly szegény, a' mint ő magát hirdeti, mert csak
a' tekinteti-is mind szemérmetelssége és kegyes
dolga az jó erköltsőkkel, mellyekkel szép ékes
vala, és termete-is, meg-mutattya, és így effélé-
ket többeket a' Király leánya gondola, úgy hogy
titkon való szerelmét nehezen tartanája, azon-
ban, mint hogy gyermekségétől fogva edgy
igen jó dajkája volt, így vélekedék, annak meg-
jelentem, mint hogy mindenekben hozzája jó
és hiv vala. Edgykor midőn edgy nap a' dajkát
Király leánya eleibe hiná, így szolla néki. En
édes szerelmes dajkám, te mindenkoron sze-
rettél és fel-tartottál engem, és hozzám maga-
dat hiven mutattad, annak-okáért én e' világon
senkibe, hanem csak egyedül benned reménse-
gem, tenéked minden igyekezetemet és titko-
mat meg-mondom, és így mostan valamit aka-
rok mondani, és te reád bizni, kérlek-is azon,
hogy te ez illyeket nálad meg-tartsad, s' nekem
penig ebből jó tanázzal légy, én-is soha felőled
el nem felelkezem. A' dajka mikor tőle ezeket
hallaná, így szolla hozzája, s' monda: En édes
szerelmes leányom, én itt ezen e' világon olyat
nem tudok, kit tőlem kívánnál, hogy én tené-
ked meg nem tselekedném, ha azért meg-ke-
lene-is halnom, azokáért mond-meg bizvást
csak ennékem, és nyilatkoztasd ki nekem szi-
vednek titkát minden felelem nélkül. Akkor a'

szép Magelona szolla ekképpen, mondván: En az én szivemet és szeretetemet az ifjú vitézre hajtottam, a ki ez el-múlt napokba a' hartzban és kopia rontásban magának nagy bősületes nyere, én majd ingyen sem ehetem sem ihatom miatta, és nem is alhatom, bár tsak azt tudhatnám-meg, hogy ha ő valami fő nemből valóé, én minden bizodalomomat benne vetném, és ötetférjül venném, s' azért akarom meg-tudni néki minden állapottyát. Midőn a' dajka szép Magelonától illyeket hallana, azon nem kevesse meg ijede, nem-is tudhatá hirtelen ezekre mit felellyen nékie, mind-az-által még-is így szolla hozzá: En édes szerelmes leányom és a' szonkám, mit beszélsz? jól tudom hogy te nagy nemzetből vagy, és így ha szintén e' világnak leg nagyobb ura volna is, és tégedet el-venne, vallyon lehetneé te nálad kívül nagyobb öröme?

Nagy tsudámra vagy on hogy te illy idegen-iffjú vitéz emberre szivedet és szeretetedet aggasztottad, kitenéked nemzetével edgyütt tellyességgel ismérten, nétalántám ő-is abban a' kívánságban magát helyhezette; tsak edgy gyalázat érne annak-utánna tégedet, s' úgy hadna, mikor ő ezeknek szerit tenné. Annak-okaért édes és szerelmes leányom azon felette igen kérlek, hogy te ez illy gondolatokat szivedből ki-vegs, soha ne-is emlegess illyeket, mert
ha a'

ha a' Király meg-tudgya, a' te szeretetedet bo-
londságnak és ártalmatlannak tartya. Akkor a' szép
Magelona midőn ezeket hallotta volna, eszében
vővé, hogy a' dajka az ő kedvére szállani nem
akarna, szívében és elméjében igen meg-szo-
morodék, mert a' szeretet őtet meg-környé-
kezte és hatotta vala, annyira, hogy magával
már majdan nem-is bírna, és monda: Oh én-
édes dajkám, ezé a' szeretet kit te én hozzám
tartottál, akarodé, hogy én szörnyű halállal
meg-hallyak, és életemnek vége nyomorultul
el-szakadgyon. Oh jaj! ezt az orvosságor,
nem kell megszűze keresni, sőt inkább minden-
kor nálad vagyok, hiszem tégedet tőlem nem
olly megszűze küldelek, ne legyen gondod tené-
ked atyámról s' anyámról, se én rolam se ma-
sokrol, hanem ha te azokat meg-tselekedén-
ded, kiket én tenéked hagyok, az lesz ennékem
segedelmem, de ha azokat meg nem fogadod,
kétség-nélkül nem sokáig te engemet nagy szo-
morun véletlenül halva találsz. Az szép Mage-
lona midőn ezeket el-beszélgette volna, azon-
nal nagy bádgyadva az ágyra esék. Es viszon-
tag hogy fel-ébredne, fel-kele és monda: Sze-
relmes dajkám, tudgyad hogy ez nagy nemből
való, miképpen az ő fok tselekedeti-is megh-
mutattyák, ez okáért maga nevét-is nem akar-
ja jelenteni, de én bizonyos vagyok abba, hogy

ha ő tőle nevémmel az ő nevét és állapotját meg-kérde, azt ő tőled meg nem tagadja.

A' Dajka látván illy nagy szerelmét Magelonának, mellyet az iffju vitézhez tartana, ottan a' szép Magelonát vigasztallya, s' mond: En édes szerelmes leányom és afszonyom, mint hogy akaratom és kívánságod olly nagy vagyon reá, hogy én a' te neveddel szollyak véle, és azokat, kiket te énnékem mondasz, tsak tudgyam immár, légy tsak vigan én-is vigyázok arra.

Miképpen a' dajka edgykor reggel a' Templomban mennén, szép Magelona hágyásából az iffju vitézzel szolla:

EZeknek utánna a' Dajka edgykor a' Templomban mennén, a' vitézt meg-keresé, és találá őtet egyedül imádkozni, a' dajka-is mint ha imádkoznék tselekedék, de mihezt ő az imádságot el-végezé, mindyarást vitézi bótsületet nékie tőn, mert őtet meg isméré, látta-is az előtt a' szép Magelonánál; Ott kezdé a' dajka véle szollani, és monda: Vitéz uram, én ezen eleget nem tudálkozhatom, hogy állapotodat és minden te dolgaidat olly titkon viseled és tartod, jól-is tudom, hogy az én kegyelmes Uramnak a' Királynak, és a' Királyné afszonyának azon nagy örömök vagyon, de leg fő-kép-

pen a' szép Magelonának, szive-szerént-is akar-
ná meg-tudni, hogy honnan való vagy, és ha
hozzá jó kedved mutatod, tudósítasz engemet,
én viszont meg őtet, jól-is tudom, hogy nagy jó
kedvesseget néki térsz, mert ő azt szive-sze-
rint kívánnyá tudni. A' vitéz mikor ezeket a'
dajkától hallá, sok gondolatokkal tellyes lévén,
mind-az-által tellyességgel el-véle, hogy ez illy
beszédek az szép Magelonától vólnának, felele-
néki és monda: Edes afiszonyom, felette igen
kőszönöm jó akaratodat, hogy illy atyafiságos-
san beszélj velem, hasonlo-képpen azoknak-
is kőszönöm, kik az én nevemet kívánnyák
tudni, kivált-képpen az én jószágos tselekedetű
kegyelmes afiszonkámnak a' Magelonának, a'
kinek, mely ha előtted kedves és nem nehez-
tellő, engemet néki ajánly, és az én nevemmel
őtet kérjed, hogy ő abban semmi kedvetlenfé-
get ne tartson, hogy én magamat meg nem je-
lentem, mert azulta hogy én hazámtul kívül
vagyok, még senkinél magamat ismerettségben
nem adtam, mind-az-által minden ez földön-
lévő teremtettt állatoknak, mellyek ez széles vi-
lagon találtnak, azoknak javainak javait ké-
vánom, engedelmes szolgálatomat néki aján-
lom, azt mondhatod néki nevemmel; hogy
szivből nevemet tudni akarja, azt meg-tudgya,
hogy az én nemzetégem nagy és fő nemes,
nem,

nemből való, kérjed is őtet nevemmel, hogy ez edgyfer mostan ezzel meg-elégedgyék, sőt ezenn-is igen kérem s' atyafiságossan, hogy az én szegény és vékony tehetőségemből a' mit küldök nevemmel, kezében adni, mivel hogy én magam nem merem tselekedni, mellyel te énnekem nagy kedvet téz. Es ada néki három gyűrű közzül edgyet, mellyeket az ő anyja adott vala, hogy tőlök el-válék, kik nagy drága arra bõtsültetnek. Es midõn õ a' vitéztül a' gyűrűt el-võvé, így szõlla néki: Nemes vitéz, ezt a' gyűrűt én a' te neveddel tulajdon kezében adom, a' mellet meg-jelentem, valamit mi ketten edgyütt beszéllettünk. Es ekképpen bûtsút võnek, és el-válának edgy mástól.

A' dajka nagy örõmmel a' vitéztõl el-mene, és vigada, hogy õ véle beszélhete, és szõlla magában így: Lehetfezes dolog, mint az szép Magelona mondotta, hogy ez nagy nemből való, mert minden jószágos tselekedetekkel, szeméremeteféggel és bõtsülettel tellyes. Illy gondolkodásokkal a' dajka mégyen vala, míg a' szép Magelonához el-érkezék, a' ki jövetelét nagy vigan várja vala, el-érkeztvén, azontul elõ-vévé a' gyűrűt, és a' szép Magelonának meg-adá, jelentvén az mit õk ketten szõllottak vala. Es midõn a' szép Magelona a' vitézlõnek ajánlását meg-érrené, és azt a' nagy drágalátos szép gyűrűt-is

rút-is látá; mellyet a' vitéz küldött vala, szólla:
a' dajkának ekképpen: En édes szerelmes daj-
kám; vallyon nem mondámé én az elébb eze-
ket néked, hogy ó nagy nemből való lehet, mert
az én szivem ezt énnékem meg-jelentette, és
csak ebben-is meg-gondolhatod, ha illyen gyű-
rű leheté valami szegény emberé; ez lészen az
én szerentsém, külömben sem lesz ennél, mert
kévánóm és szeretem őtet, az én szivem egyéb
gondolatokat nem visel; vagy kivülette mást
szerethetnék és kévánhatnék, csak egyedől őtet,
mert eleitől fogva; hogy én őtet leg-elsőben
láttam; azonnal az én szivem hozzája vont,
gondolhatom-is; hogy ó énnékem kedvemért
és szerelmemért ide jutott. Mivel hogy ó nagy
és fő nemből való, azt-is érvén hogy kedve-
mért és szeretetemért ide jött, sőt a' több vitézek
között leg-szebb e világon, tehát én bőtstelen-
vólnék, kemény szivű, hogy ha kedvemben
nem tartanám őtet. Sőt nagy fájdalomokkal
inkább meg-halni akarok, hogy nem felejte-
ném és el-hadnám őtet. Annak-okaért kérlek
tégedet szerelmes dajkám, hogy te ő néki min-
den igyekezetemet és akaratomat meg mond-
gyad, ez szándékomban penig légy te énnékem
jó tanáttsál, hogy az én nagy fájdalommat eny-
hithessen és lágyithassam, és kérlek tégedet, ezt
a' gyűrűt nálam hadd; mert ha csak szemlésem-

is ezt, rajta nagy örömem lészen. Midőn a' dajka szép Magelonátul ezeket hallaná, hogy szivébéli minden szándékát néki meg-jelenteni akarná, igen meg-szomorodék azon, és monda néki: En drágalátos afzsonkám és leányom, s' kedves szivem, főlőtte igen kérlek tégedet, ne legyenek a' te nemes szivedben illyetén gondolatok, ne-is hadgy helyt nékiek, mert illetlen és tőkélletlen dolog volna, hogy te, ugy-mint, edgy fő fejedelemné, szerelmedet illyen hirtelenséggel edgy idegen ismérletlen vitézre hajtánád.

Mikor a' szép Magelona dajkájától illy dor-gálást hallana, tovább el nem túrheté és halgathatá, hanem nagy szivébéli indulatból néki így szólla: Te ne mond többé őtet idegennek, mert én az egész világon senkit ő nálánál kedvesebbnek nem tartok, nintsen-is senki, ki énnékem őtet az én gondolatimból és szivemből ki-szólhassa, azért barátságossan kérlek téged, hogy te illyeteket ne szolly, ha engemet szeretz, és az én kegyelmességgemet. Minek-utánna a' dajka ezeket értette volna, nem akaratöbbé az el-len szólnia, mind-az-által monda néki: En szerelmes afzsonkám, a' mit én szollok, tenéked kedvéért, és te bősületedért tselekeszem, mert minden dolgok, valamellyek szertelenül és ok nélkül lésznek, nem bősületre valok, azoknak kik

kik azokban el-járnak, és az kikirőlilly történet
hallatik, nem ditsiretetsek. En mind-az-által di-
csirem, hogy te ötetszereted, mert meg-is ér-
demli, de az szerént, hogy te töled tisztellegesen
és szemérmefesen légyen, a' mint illik, kétséggem
fintsen, abban jó tanátsal léfzek néked, és hiven
el-járok, mert Isten után jó reménységben va-
gyok, hogy ez a' dolog jóra fordul. Minek-
utánna a' szép Magelona ille szókat a' dajkától
hallana, meg-nyugovék azokon edgy kevesse,
mind-az-által monda néki: En édes szerelmes
dajkám, én mindeneket meg-tselekefzem, va-
lamellyeket te ennékem meg-mondasz. Azon
az éjel a' szép Magelona azzal a' gyűrűvel jól
aluvék, a' kit gyakorta nagy szerelmében tso-
kolgata, szivbéli fohászkodásokkal gondolkod-
ván a' vitézről, mint ő szerelmeséről, egész haj-
nalig, azon közben el-aluvék, és midőn aluszik
vala, álmodék-is ekképpen, ugy tetszet néki,
hogy a' vitézlővel magok tsak ketten edgy gyö-
nyörűséges kertben valának, és Magelona szol-
la hozzája: Baratságossan kérlek tégedet, az
edyyütt való szeretetet, mond-meg nekem,
honnan való vagy? és mitsoda nemből, mert
szeretlek tégedet minden emberek fölött ez
földön, s' azért kell tudakoznom nekem, kitso-
da ez vitéz, kinek én magamat szerelmében
ajánlom, és honnan való, ezek után tetszélte
néki,

néki, hogy ez vitéz így felelné néki: Nemes
afszonkám, nem jött még el az idő, hogy né-
ked magamat meg-jelenteném. Azért kérlek,
hogy ez edgyfzer még haladgyon-el, hiszem ró-
vid időben még meg-tudhatod. Ezek után ugy
teszik vala néki, hogy a' vitéz edgy gyűrűt néki
ada, az penig még fokkal ékesb vala hogy sem-
mint az első, kit a dajkátul küldött vala, így fek-
vén szép Magelona, kedvesen alufzik vala mind
reggelig, és hogy fel serkent vala, ő azonnal a'
dajkának az álmod meg-mondá, melly mon-
dásából a' dajka eszébe-vővé, hogy tellyestzi-
vét és gondolatit az vitézre hajtotta volna, és
igy osztán a' szép Magelonát vigasztallya vala,
minden tehetsége szerint a' mint tudhatá:

*Miként az Vitéz edgykor az dajkát
az Templomban találván, hozzája mene,
és titkon beszélgete véle.*

EDgykor a' vitéz nagy szorgalmatossággal a'
szép Magelonának dajkájára vigyáz vala,
hogy őtet a' templomban találhatná, kívül titkon
való beszéde volna. Mikor a' dajka őtet eszébe
vőtte volna, mene hozzája, meg-jelenté néki
miként a' szép Magelona őtet kedvében tartá-
ná, a' gyűrűt-is kit én általam néki küldöttél,
köszöni, és kedvesen el-vette.

Akkor felele néki a' vitéz, és monda: Szé-
relmes

relmes aszszonyom; azt az gyűrűt néked adom
vala inkább én, hogy nem a szép Magelonának,
mert jól tudom, hogy illy kitsin ajándék; oly
hatalmas Hertzegnének nem méltó küldeni,
minémű a szép Magelona; noha az én kegyes
aszszonkámé; mind testem, jószágom és min-
den én tartományom. Azért tudgyad szerel-
mes aszszonyom, hogy az ő szépsége miatt szí-
vem meg-sebesedett; kit tőled tovább már el
nem titkolhatok; annak okáért szükségös do-
log, hogy te ő néki minden igyemet megh-
mondgyad. Ha ő hozzám jó kedvét nem
mutatándgya, tehát alitom és tartom magamat
e' világon minden vitézek közt leg-boldogta-
lanbnak lenni. Szerelmes aszszonyom, mint-
hogy titkos szívemet és elmémet tudod, mivel-
hogy immár eszemben veszem, hogy a' szép
Magelonának baráttya vagy, és ha ellened nin-
tsen, kérlek tégedet, mond meg néki minden
szándékomat; noha nem érdemlem tőled ez
jóvóltodat, mind az által szándékom vagyok
arra, hogy hiven meg szolgállyam. Az felele
néki; köszönöm néked, en is a' mit meg-hadsz,
mindeneket néki hiven meg-jelentek, bizom-
is hogy jó feleletet ad néked viszont; de ez fő-
lött, nem érthetem én még, mitsoda szeretetet
vélsz, mert ha te értenél bolond és szemérmet-
len szeretetet; inbáb el-halgasd, s' ne is szolly to-

vább arról. Felele a' nemes vitéz: Bár gonosz boldogtalan halál által meg hallyak, ha én csak gondoltam volna-is valaha ilyen illetlen és szégyen szeretetet, sőt inkább tisztességes és széremetes s' kegyes és hű szeretetet, melyben én ő néki örömeft akarok szolgálni.

Mikor a' dajka ezeket hallotta volna, monda: Nemes vitéz, mivel hogy énnékem jól beszélés, kész vagyok én-is ezekben hiven eljárni; de ha akarod őtet szívből szeretni, miért hát hogy el-titkolod nevedet és nemzetedet, előtte? Mert talám te-is lehetz olly nemes nemből való, hogy köztetek, Isten segítségéből, házaság lehet, mert ő tégedet tellyes szívből szeret. Sokszor álmodik-is veled, és mikor mi ketten edgyütt vagyunk, csak felőled beszélgetünk.

Mikor ő ezeket el-halgatta volna, monda néki: Szerelmés aszszonyom, mivel-hogy énnékem ennyi fok jókat mondottál, fölőtte igen örvendezek azon, és kérlek, visely gondot arra, hogy edgyütt valaha beszélhessék véle, és én meg-mondom néki az én nemzetemet, és mindeneket, kiket én tőlem kíván meg-tudni. Reménységem olly vagyon, hogy ha ő engemet meg-halगत, meg nem utál, de másnak meg-h nem mondom, csak egyedül ő néki. Akkora' dajka monda a' vitéznek: En meg-mondom néki

néki a' miről engemet tudósítál, lészek-is azon,
hogy ti edgyütt beszélgethessetek. A' vitéz an-
nal inkább azon meg örüle az ígéreten, és mon-
da: Szerelmes aszszonyom, köszönöm néked
ez ajánlásodat, és szeretetből kérlek, ha tenéked
teszik, hogy te ezt a gyűrűt, ki nem sokra bő-
tsületes, nevemmel néki add, és hogy ha tőlem
el-vejendi, nagy kegyelemnek fogom tartani;
mert félek amaz első gyűrű mint illik, nem an-
nyira bőtsületesre méltónak tartatik nála, mind-
az-által alázatosan néki ajánlly engem.

Akkor monda a' dajka: Im már én jól
észemben vöttem a' te némes szivedet, én bizo-
nyosan a' te nevedben néki meg-adom, és té-
gedet az szerént ajánlak, gondot-is viselek reá,
hogy edgyütt beszélhetek. Monda a' vitéz,
köszönöm néked jó akaratodat és ajánlásodat.

*Miképpen az dajka ismét szép Ma-
gelonához mene.*

HOgy mikor a' dajka a' vitéztől bútsut venne
a' templomba, menten mene az edgy úttal
szép Magelonához a' kamorában; de nagy sze-
relmének miatta igen beteg vala, mellyet a' vi-
tézhez tartá, és felszik vala az ágyban, mert so-
hol nyugodalma nem vala. De mihelt ó a' daj-
kát meg látá, azonnal fel-kele, és szolla hozzá:
Szerelmes dajkám, isten hozott tégedet, Oh jaj,

hogy ha énnékem attól jó hirt nem hoztál, a' kit én olly igen szeretek, és ha édes dajkám valami okkal őtet nem táthatom, és nem beszélhetek véle, tehát meg-kelletik halnom.

A dajka hallván ez beszédeket, monda néki. Nemes afszonkám én szerelmes leányom, én olly tanácsot adok néked, kiből örömod következik, és (ha Isten akarja,) bizonyára megisméred és tudod hozzád való szivbéli szeretetemet. Szép Magelona az ő dajkájától ezeket hogy hallá, nagy örömében fel-ugrék az ágyból, őleli és tsokollya vala őtet, így szólván hozzája: En szerelmes dajkám, mondgy új hirt énnékem. A' dajka akkor kezd szollani, miként a' vitéz hozzája jött vólt, és minden akarattyát néki meg-jelentette és mondotta, hogy ő-is nagy szerelmének miatta tsak meg nem hal, és monda: Bizonyára hidgy énnékem, szerelmes leányom, ha tenéked hozzá való nagy szerelmednek miatta sok fájdalmid vadnak, azonképpen ő-is miattad nem kevesebbé gyötrettetik, és minden ő szerelmé hű, szemérmes és tisztességesté hozzád, kinn én-is örülök, tudgyad azért szerelmes leányom, hogy én soha nem hallottam illy iffiú vitézben, ki olly okossan szollana, mint ez, minden kétség-nélkül fő nemből lehet, mert a' természet-e-is mutatya, ő sem kíván többet e' világon, tsak te ve-

led

led egyedül való beszélgetéseket, s' ugy akarja ő
néked minden dolgát és igyét meg-jelenteni,
és a' mit néki parantsolsz meg-tselekednie, és
igy minden alázatos szolgálattal magát néked
ajánlya, kérvén hogy te néki napot válassztanál,
helyt-is, a' holott tenéked szivét, akarattyát, és
igyét meg-mondhasza, és senkinek egyébnek te
kivüled nem akarja mondani, ezen-is kér tege-
det, hogy te ezt a' gyűrűt kegyelmessen tőle el-
vegyed, és az ő nevében meg-tartsad. A' szép
Magelona midőn illy jó új örvendetes hirt hal-
lana, és a' gyűrűt is látta, ki olly szép és drága-
látos vala, sokkal szebb mint ki annak előtte vala,
ottan azontul meg-változék a' színe, és meg-
pirossodék, és monda a' dajkának: Ez ám az a'
gyűrű, kiről énnékem almom vólt, mert szí-
vem nékem semmit ollyat nem jelent, ki raj-
tam nem történnék, nyilván el-hiszem minden
kétség-nélkül, hogy ez az vitéz, ki nékem házas-
társul, és férjül létszen, ő nála nélkül semmi győ-
nyörűségem, se örömem nem lehet, azért tege-
det igen kérlek, hogy te annak módgyát el-
gondollyad és fel-keressed minden tehetőséged-
del, hogy én ő véle beszélhessek, lehetetlen-
hogy már tovább várhassem. Azért szerelmes
dajkám, keress módot benne, ugy hogy ked-
vem szerint láthassam őtet, és ő véle szollhassak,
mert énnékem már bizodalmom nagyon, ,
C 3 hogy

hogy én ez mód által jó végét az én kívánsá-
gimnak találhatóm, igiretem ebben néked tar-
tya, hogy abból tenéked semmi fogyatkozásod
nem leszen; a' dajka-is penig igéré néki min-
den tehetsege szerint a' dologban nagy szorgal-
matossággal való el-járását, és véghez vivését.
Akkor edgy egész nap a' szép Magelona veszteg-
séggel és örvendetességgel marada, azokat a'
gyűrűket-is gyakorta nézegeti és nála tartya va-
la, mellyek a' vitéztől néki küldettenek vala,
szívében és magában az ajándékot kőszöné,
ezek után azokat az ő újaiban úti vala, és tsokol-
lya vala, idejét-is tsak azokkal mulattya vala el.

*Mikéint az dajka visszont az vitéz-
zel szoll vala.*

M Időn más napra jutottak volna, a' dajka
azon fáradoz vala, hogy a' vitézt meg-szo-
litanája, és a' Kápolnában őtet találá, mellyben
járniszkott vala, és midőn a' dajkát meg-látta
vólna, meg-őrüle, mert bizodalma vala, hogy
szép Magelonarol majdan valamit hallana, fel-
kele és azonnal eleibe mene, kőszönté őtet ked-
vesen és udvari módon. Felele a' dajka visszont
néki, és monda: Isten engedgye és adgya né-
ked-is a' mit kívánsz. Az után kérdé a' vitéz,
mi dolog vólna a' szép Magelona felől, tovább is
kérdé őtet, ha kedvében tartyaé? Akkor felele
néki

néki a' dajka, és monda: Nemes és szerel netes
vitéz, bizonyosan hidgyed, hogy ez világban
mostanában tsak edgy vitéz sintsen, se segyve-
res, ki bátor a' vitéz játékokban gyakorlya-is
magát, kinek a' szerentse így szolgálna mint te-
néked, bóldog vólt az ora mellyben te ide ér-
keztél, mert a' te erősséged által nyertél és talál-
tál szép leánt ez világban, nagyobb szerentsét sem
találtál, mert az ó kegyelmét és szerelmét el-
nyerted, a' gyűrűt-is kit én általam néki küldöt-
tél igen kőszönte, és a' te nevedben azt meg-
tartya, ő-is szive szerint kíván téged látnia, és
kedvesen veled mulatnia, magam-is meg-nyu-
goszom azon, hogy az ugy legyen, de énnékem
azt kell fogadnod, a' te nemes hűségeddel és hi-
teddel, hogy a' te szereteted semmi nem egyéb
légyen, hanem tsak szemérmetesség és tisztel-
ség, mint illet minden fő nemes embert. A' vi-
téz midőn ezeket a' dajkátul meg-értette vól-
na, ugy tselekedék, mint ki minden jószágos
tselekedetekkel tellyes, és térdre-esvén a' földre,
s' monda: Szerelmes afzszonyom, fogadom és
efzkűszöm te előtted a' teremtó Istenre, hogy az
én igyekezetem és gondolatom nem egyéb,
hanem tsak szemérmetesség és tisztesség, én
nem kívánok egyebet meg-nyerni ha Istennek
akarattya, hanem tsak a' szép Magelonának sze-
retetit a' szentféges házaságban, a' keresztyén.

Anyaszentegyháznak szerzése szerént, végben
vinni, bár az Isten soha nékem ne irgalmazzon,
Amen.

Midőn a' dajka illyenfogadását hallaná, ke-
zét néki fogá, és fel-emelé őtet, és monda: Bi-
zonyára nemes vitézem, te olly esküv éstóttél,
kiért ilhk hozzád bizni és néked hinni, tudgyad
azért hogy én akaratomat a' szép Magelonánál
el nem halgatom, én-is kérem a' mindenható
és örökké való Istent, hogy ő tégedet ez igyeke-
zetedben meg-tartson, ha Istennek akarattya-
ez, így mondhatom; Itt ez világon illy két em-
ber nem találkozik, ki olly nemes, tisztességes
és szemérmetesleges edgyűgyűk edgyütt, mint
ti ketten; így azért nemes vitézem, készűly-el,
és jój holnap dél után amaz kertnek kis kapuján
által a' szép Magelonához az ó ka morájában, ki
ott csak egyedül én velem léssen, mind-az-által
én onnan magam ki-megyek, hogy ti ketten
csak magatok lehettek, és ott sz olhattok beszél-
hettek a' ti igyeteokról, szivetek szerént.

Az vitéz midőn a' dajkától ezeket hallá, igen
örvendeze rajta, és kőszőné néki illy jó követ-
ségét, és akkor edgy mástól el-válának, és a' daj-
ka visszsa mene visszont a' szép Magelonához, és
meg-monda néki mindeneket, miképpen a' vi-
tézzel minden dolgokat el-végezett volna. Mi-
kor ő ezeket hallotta volna, sziből kőszőné a' vi-
téznek.

Miképe.

*Miképpen az Vitez az kis kapun ál-
tal szép Magelonához mene.*

MAsod napon, mikoron ideje és orája el-
közelgetne, hogy a' vitéznek szép Magelo-
nához kelletnék menni, igen az orara vigyáz
vala, az idő pedig igen hosszúnak néki addig
tetszék, el-jöve ottan a' kertnek kis kapujára,
melly ő néki meg-mondatott vala, és nyitva ta-
lálá, mint a' dajka néki meg-jelentette vala. Ek-
képpen mene az szép Magelonának kamorájá-
ban az ő nagy szive kívánsága szerént, és találá
ott a' szép Magelonával edgyütt a' dajkát, mi-
helt a' szép Magelonát meg-látá, azonnal meg-
változék az ő szine, és az ő ortzája meg-pirossó-
dék mint edgy rósa, majdan nem-is tudgya mit
tselekedgyék, még tsak meg sem ölelé és tso-
kolá őtet, mert az igaz szeretet erre vitte, mind
penig az okosság, melly minden okos s' bötsü-
letes ember szivét hordozza, tisztességre vezet
és mutat, noha az ő ortzája, és az ő kedves szép
szemei a' szeretetet nem tagadhatták, mellyet
a' vitézhez tartott, még a' szive-is testében u-
grándozik vala nagy örömben. A' szép Ma-
gelona két-fele gondolatokat magában visel,
mind-az-által a' vitézt kedvesen tekinté. A'
nemes vitéz pedig nem kevéssé az ő színét vál-
toztatá, midőn látná előtte állani az ő szépségű

Szerelmét, nem-is tudhatá hogy miképpen száll-
na hozzája, mert majdan nem-is érzett, azt sem
tudgya pedig ha nagy szélben-é vagy a' földön-
vagyon; mint a' szeretet az alatta valókkal szo-
kott tselekednie. Akkor a' vitéz nagy szemér-
metességgel előtte térdeire-esvén, monda:
Nagy hatalmu és fő nemes Hertzegné, a' min-
denható Isten adgyon néked tisztességet, és
mind azokat mellyeket a' te szived kíván. A-
zonnal az szép Magelona fel-emelé őtet kezé-
nél fogva, és szólta néki: Nemes vitézem, Isten
hozott ide téged, és hagyá ott néki melléje ülni.
A' dajka mihelt ezeket eszébe vővé, azonnál
más kamorába, ki ott közel vala, el-mene. Ak-
kor osztán kezdé a' szép Magelona beszélgetni,
ekképpen: Nemes vitéz, nagy kedvem va-
gyon nékem azon, hogy te én hozzám jöttél,
mert kívánságom-is ez vala, hogy te veled be-
szélgethetnék, ha szintén nem illendő-is ilyen-
• ifjú leánzónak, mint én vagyok, egyedül edgy
férfi emberrel titkon beszélgetni, ugy a' mint
néki engettem magamat, mind-az-által én a' te
nemes elmédet meg-tekintém, melly engemet
mérészsé és bátorrá tőtt, tudgya azért, hogy
menten azonnal, mihelt leg első nap láttalak,
azontul szivem tenéked minden jókat kívánt
mert minden jó erkölcsök, kik edgy nemes er-
kölsű emberben szoktanak lenni, azok te ben-
ned

ned tellyessegesen meg-találtaknak. Azért ne-
mes Uram, mond-meg énnékem a' te nemze-
tednek nevezetit, dolgát és állapottyát, meg-
tartsad azokat, mert nints olly ember e' világon,
kinek én több jött kívánnék, mint tenéked.
Azokáért én örömeft meg-tudnám kitsoda-
vagy te, és mitsoda országból, és miért ide jöt-
tél, akkor fel-kele a' vitéz, és monda: Nagy
hatalmu Hertzegné, köszönöm tenéked aláza-
tosan a' te kedves jó akaratodat, mellyet te én
hozzám mutat, és hogy te kegyelmedben is
be-vöttél, ha szintén én bennem semmi olly jó
örkölt nem találtak-is, hogy én azokkal tené-
ked szolgálnék. Illik hogy te meg-tudgyad én
ki vagyok, és miért ide jöttem, mind-az-által,
kérek tégedet alázatosan, hogy senkinek meg-
ne mondgyad, sőt inkább te nálad meg-tartsad,
mert ez volt az én igyekezésem, hogy hazám-
ból el-jövék, hogy senkinek ne jelentsem, és
mind eddig-is el-halगतva marada; Nagy hatal-
mu, nemes Hertzegné, tudgyad, hogy én ed-
gyetlen edgy fia a' Provintziabéli Grosnak va-
gyok, ki a' Francziai Királynak atyafia, és
atyámtól anyámtól tsak azért el-jöttem, hogy
te kedvedben és szeretetedben juthassak, mert
én felőled hallottam, hogy sohol e' világon szebb
Hertzegné nintsen te kivületted, igaz-is, mert
szépségedet majd ki sem mondhatom elege-
den.

dendő-képpen, nem valami tárfaságért jöttem ide, vagy hogy nagy Urak, Fejedelmek és Nemességekért, vagy kik minden dolgokban énná-
lamnál okosabbak, és minden vitézi játékokban tudóssabbak, hanem csak egyedül te kedvedért az én szivemben igyekeztem ide, noha én leg kisebb vagyok, mind-az-által szándékom, ez volt, miképpen én te kedvedben és szerelmedben juthatnék, és nagy igazsággal, mellyel tőled-is kívánok, ezt-is magamban úgy elvégeztem vala, hogy senkit egyebet nálad kívül szerelmemben nem vennék, valamig élek. Ezeket mikor el-beszéllette volna, hagyá őtet lé-
ülni, és monda néki: Nemes atyámfia és uram, köszönöm a mindenható Istennek, az én teremtménnek, hogy ő nekünk olly boldogságos napot engedett, mellyben engemet mindeneknek fölötté meg-bóldogított, és illy nemes erkölcsű embert nagy fő nemből valót adott, ki nek e földön mássa nem találhatik, erősségben, szemérmetségben, szépségben és okosságban, és mivel ez dolog így lőtt, hogy mi ketten edgy más szeretők legyünk, mint hogy te-is bótsületes uram, az én kedvemért ez országban jöttél, az játékokban-is többet végeztél-el, hogy sem mint mások, kik itten környül vadnak, és nagyobb hired és neved-is vagyon minden vitézeknél, azokaért boldognak mondhatom, maga-

magamat, hogy te ez országban kedvemért ide
jöttél, atyádat, anyádat és országodat el-hattad;
Azért nemes vitéz uram, nem volna illendő
dolog, hogy a' te fáradságod helyében lenne,
mellyet nagy hiven tselekedtél, és mivel-hogy
te énnékeim szivedet és akaratodat meg-jelen-
téd, illik tehát, hogy én-is azon szerént tsele-
kedgyem. No már nézd jól meg a' te Mage-
lonádat, légy Mesterül néki és uralkodgyál az ő
szivében, de azért kérlek, hogy ez illyet titkon
tisztteffégesen alattomban tartsad szintén a' foga-
dásnak ideéig, bizonyos-is lehet immár ebben,
hogy én inkább meg-halnék, hogy sem min-
magamat s' szivemet máfra biznám.

Azonközben le-vőn edgy arany-lántzot a'
maga nyakáról, kinn függ vala drágalátos ka-
pots, és függeszté néki a' nyakára, és monda:
Ez lántz által szerelmes atyámfia és társom, tész-
lek az én testemnek örökös lakójául; és hűsége-
sen igérem, mint Király leányához illik, és a'
bótsület-is mutattya, senkit egyebet el nem ven-
ni, hanem csak egyedül tégedet; akkor öte,
kedvesen karjaira vővé; és osztán térdeire esék
előtte Péter; és monda: En szerelmes Hertzeg-
ném, ki mindeneknél szebb vagy e' világon,
nem érdemlem; nem hogy nem köszönném,
de mint mondád, abban légyen és maradgyon
ez dolog. En-is ezeket ebben hagyván, igé-
rem

rem mondásodat hiven meg-tartani, ha Istennek akarattya tartya. Viszont ha tenéked is tetszik, a' te társodtul ezt a' gyűrűt el-fogjad, hogy erről meg-emlekezzél rólam. (Ezpenig a' harmadik gyűrű vala, mellyet ő néki az ő anyja adott vala, midőn tőlök el-mene, a' ki sokkal drágább vala a' többinél.) Ekképpen el-fogván a' gyűrűt szép Magelona jó akarattal, és viszont hozzája fordula, meg-ölelé és csokolá ötet, ez után penig a' dajkát menten vissza-hivá.

Midőn azok ketten már magok között igen sokat beszélgették volna, azt is közöttök el-végezék, hogy miképpen ők edgy mást gyakor-tább láthassák. Es így Péter a' szép Magelona-tul bútsut vevén, szállására mene, de vigabb vala hogy fenn mint annak előtte szokott vala lenni. Az szép Magelona penig az ő kamorájában marada dajkájával edgyütt, és ugy tselekedék; hogy nem-is tetteé magát senki előtt. De ezek után a' szép Magelona dajkájával sokat beszélgete az ő szerelmes Péteréről, és monda: Mint tetszik néked az én hivem, és szerelmes emberem s' vitézem? igen kérlek; monu meg nékem; és semmit ne titkoly el felőle. Bizony; (igy szólla:) én édes afzfzonkám, igen szép; szemérmetés, erőss és bátorságos minden ő erköltsében, nékemi ugy tetszik, külömben nem, hanem hogy ő fő nemből való lehet.

Arra felele a' szép Magelóna : Vallyon nem
mondámé én tenéked mindenkor igazán. ?
mert az én szivem és elmém jólértette ; kivel
én meg-elégszem, Istennek hála. légyen, és nem
lehet olly nemes leány e' földön, ha tsak fél ré-
szent tudná-is azt felőle, mit én tudok, boldog-
nak mondaná magát, hogy ha valaha őtet ked-
ves emberévé fogadhatná : Felele arra a' dajka :
Edes aszszonkám, mindigaz, kit mondasz, de
edgy dologra igen kérlek, hogy a' szerelemnek
miatta goromba ne légy, és ha udvarban lész a'
jobb leányokkal, hasonlo-képpen a' vitéz-is,
magadat ne tettefd és jelentsd, mert ha ez róled
lészén, az atyád és anyád könnyen meg-értik,
mellyből osztán három-fele gonofság követ-
keznék:

Az első az, hogy pironkodnod kellették, a'
te atyádnak és anyádnak kedvét el-vesztenéd.
Az második, ha ók meg-tudhatnák, a' vitéz ez
miatt meg-ólettetnék, osztán te oka vólnál a'
vitéz halálának, a' ki tégedet inkább szeret hogy
sem mint magát. Es harmadszor, én-is nagy
büntetésben esném.

Azért én igen kérlek, hogy okossan viseld
magadat, mint fő nemes leányzohoz illik. Ak-
kor monda a' szép Magelóna visszont a' dajka-
nak: Szerelmes dajkám, ebben és más dolog-
ban-is a' te hűtanátsodat meg-fogadom, mert
elzetr

eszemben vészem, hogy te mindenkor énné-
kem hű és jó tanács adóm voltál, sőt igen kér-
lek, ha te én hozzám valami olyat látz, ki enge-
met nem illet, meg-nondgyad énnékem, avagy
csak jelents-meg; és én meg-fogadom, mint én-
nékem édes dajkámnak és anyámnak; De csak
azon kérlek; hogy mikoron mi edgyütt va-
gyunk, énnékem meg-engedgyed az én szerel-
memről hogy te veled szollhassak, hogy én idő-
met könnyebben el-mulathassam; és így osztán
vége szakad ez dolognak. De mindenek fő-
lött erre-is kérlek, hogy te azon légy, hogy gya-
krabban ötet én lathassam, és ő véle szollhassak,
mert egyéb örömet kivülette ez világon nem
találok, és ha ő néki szerentsétlensége történ-
nék, (kitől Isten oltalmazza) tudgyad édes daj-
kám; hogy én magam tulajdon kezemmel ha-
lált szerzenék magamnak.

Mikor már a' vitéz is maga szállására jutott
volna, gondollya vala annak kedvesfégét, melly
ő nékie lótt vala, Istennek halát acla; hogy ötet
olly szerentsé találta, vélekedik-is; hogy az Isten
csak edgy vitéznek-is illy áldással nem volt;
mint ő néki; tsudálkozik magában a' Magelo-
nának szépségén; és a' ki mitsodás okot muta-
tott néki az udvarban való menetelre; hogy so-
ha maga sem gondolta volna azt, mind-az-által
igen okóssan viselé magát, és tsendelzen lévén.
a' Ki-

a' Király előtt és a' többi előtt-is, hogy ő gyano-
ságban ne esnék, annyira, hogy ki-ki őtet az ud-
varban szereté; és nem tsákt a' nagy Urak, de
mind az udvar népe-is. Es midőn idejét látta,
mellyben aránzotta hogy szemeit hizlalhattya,
ottan-ottan tekintet kegyessen a' szép Magelo-
nára. Mind ezek penig ő tőle lóttanak okossan
és alattomban. Főképpen mikor a' Királytól
és az Királynétól parantsoló ok adatott, ő is el-
ment hozzája. Es így mulatták idejeket ketten
edgyütt.

*Miképpen az Friderik nevű Ur, ki
Koronából nevezetett, Romából mené Neápolis-
ban; hogy vitézséget és játékját meg-
mutatná szép Magelonájért.*

AZ időben vala edgy gazdag és nemes vitéz
Romandia országban, ki hatalmas vala, és az
ő hatalmaságáért őtet szerették, mert igen igen
hires-is vala ez Koronabéli Friderik nevű U,
és ez-is az szép Magelonát meg-szereté; de ő
semmi kegyességét néki nem mutató. Edgy-
kor gondolá a' vitéz játékokat hogy Neápolis
városában el-követné, mert bizik v. la hatal-
mában és erősségében, és így hogy az általa ízé-
Magelonánál dicsiretet nyerjen, ez foro vala
elműjébe, és annak nevezetivel-is kéré-meg a'
Királytól; hogy néki engedtessek a' vitéz játé-

Neapolisban, meg-igérteték a' Királytól néki,
ki-is hiresíték egész Francia országának tarto-
mányában hogy kopia törés lészen ilyen for-
mán; melly vitéznek, ugy-mond, akarattya-
vagyon a' kopia törésre, az aszszonyok és leá-
nyok kedveért, a' Neapolis városban tallya-
meg, kis Aszszony napján lévén a' kinek tetszik.
Ez meg-jelentésből, sok Hertzegek és Urak fel-
indulván, jelen lőnek, az fő Urak között kik-
nek nevek így következnek: Elsőben el-juta
Zaphoy Hertzegnek atyafia, Anthál nevő Ur,
Másodszor Friderik Ur, Monteferrat Marggraff-
nak atyafia; Harmadszor, Barbonai Hertzeg-
nek atyafia; Negyedszer Péter Ur, a' Tseh Ki-
rály unokája; Ötödösör, Henrik Ur, az Anglia
Királynak fia; Hatodszor, Jakab Ur, a' Provin-
ciai Grosnak atyafia, atyafia az ezüstös kultsos
vitéznek-is, de akk or ötöt meg nem isméri vala.
Es más sok Urak között akkor Neapolis váro-
sában vóltanak, és a' nemes Péter-is a' Provin-
ciából, és az ő társa Henrik Ur Cráponából, Fri-
derik Ur Koronából, és többek, kiknek nevek
nagy meszsze ki-hatnának; a' sellyül meg-neve-
zett Urak a' városban hat napokig lakának,
minek-előtte a' hartzhoz kezdenének. Tsak
egy Historiában sem találhatni, hogy valaha en-
nyi sok jó nép edgyszer s-mind abban a' város-
ban ugy edgyütt találkozott volna, mint ez
edgy-

edgyszer. Azért a' Király-is Magelon azoknak nagy bótsületet tótt vala. Es hogy már kis aszszony napja el-jöve, jó reggel fel kelének mindnyáján, és predikátziot halgatának elsőben. Ennek-utanna hozzá készülének, ki-ki leg-jobb módgyával, a' vitézlő piatzra menének, melly hivattatott Catomának; akkor a' Király a' néző házbán fel mene, a' Királyné is az ő leányával, szép Magelonával, és más több leányokkal és aszszonyokkal, az úrközetnek tsudalására, kit gyönyörűsleges vala nézni, a' sok leányok és aszszonyok között egyedül a' szép Magelona mint a' hajnali tsillag Nap-keleten fénlik vala; Akkor a' vitézek mind várakoznak vala a' Király parantsolattyára. Es az első, ki magát tetteti vala nagy pompával, ez vala a' Koronabéli Friderik Ur, ki miatt az útközés kezdeték. Ő utanna jöve Anthal Ur, és azok után mind a' többi-is szerrel, de a' szép Magelona szemeit forgatá mind tsak az ő kegyes Pétere után, kitsak leg utol jár vala. Es midőn ez meg-lótt volna, meg hagyá Király a' Gondviselőnek ki-hirhetni, hogy az útközés legyen kegyességgel és szeretettel, és ugyan valóban, a' Gondviselő azért ezt így ki kiáltván, hogy ki-ki jó szerrel és módgyával tegye ezeket, a' Király ezt így engedte-meg. Azonnal kezdé a' Koronabéli Friderik Ur szollani ekképpen, hogy ki-ki jól meg-értse:

En ez mái napon, ugy-mond, erömet és tehet-
ségemet akarom meg-mutatni a' nemes és szép-
séges Magelonának kedvéért, és azzal előjöv
a' piatzra. Ki ellen ki-jöve Henrik Ur, az An-
gliai Király fia, igen szép vitéz, és ugy találának
őszve-menni, hogy mind a' kéttőnek kopiaja
el-törék, mind-az-által, ha az Henriknek segít-
ségül nem jönnek vala, immár le-esik vala, mert
ő valamennyire meg hevült vala. Az Henrik
Ur után jöve Valoisbéli Lancelot nevü, ki az
első ütközésben Friderik Urat le taszítá. Akkor
elő-jöve a' Provinciabéli nemes Péter-is Lan-
celot ellen, mert nemes szive és elméje tovább
nem várhatá. Ott ő mindenektől ezüstös kul-
tsos vitéznek hivattatott, mert senki nem tud-
hatá az ő nevét se nemzetiségét, és azok igen
őszve találának ütközni, hogy mindkettőnek
lovok le-esék alattok. Azontul a' Király meg-
hagyá és a' több Urak-is, mivel-hogy ezek ket-
ten nagy eröfs és hatalmasok valának, hogy
meg-változtasság lovokat, és másokat vegye-
nek elő, ha akarnak még edgyszer őszve-ütköz-
nie, hogy meg-lásák, ezek közzül ki nyerné-el
a' győzödelmet, melly azontul mind kéttőtül
meg-lón, mindgyarást meg fel-ülének. Nem-
is szükséges kérdeni, hogy ha a' szép Magelona
keserves szivel az ő kegyes Pétereért akkor
imádkozotté, hogy ő néki valami nyavalyája
ne

ne következék, és hogy ő ditséretet nyerjen. Midőn már viszont e' kettő meg fel-úlnének, másodszor-is a' piatzra menének, a' hol mindenik a' ditsiretet gondollya vala, és találának viszont ketten ugy ószve menni, annyira, hogy a' Péter Lanczelotnak karját ketté töré, és nagy erejével a' földre le-taszítá, ugy hogy a' Király már gondolá hogy ez meg-hólt volna, és így ez a' piatzrol az óvéitől szállására vitetteték. Akkor viszont jöve a' nemes Péter ellen Zaphoy Anthal Ur, ki olly erős nem vala mint Lanczelot, és Péter azt könnyen le-taszítá. Ez után jöve a' Provinciabeli Jakab Ur, az ő atya-fia, Péter azért őtet jól ismeri vala, de őtet az ő atyafia meg nem ismeré. A' nemes Péter midőn már atyafiát látná a' játékhoz készülni, szólla a' gondviselőnek: Menny-el amoda, és mond-meg annak a' vitéznek, hogy ellenem ne jöjön, mert ő énnékem egyszer jó szolgálatot rótt volt a' vitézségben, azért tartozom én-is viszont néki valami jóval szolgálni; nem-is örömeft ellene vétenék, a' mellet pedig mond-meg néki, hogy én őtet kérem, ő-is keméllyen engemet, és nyilván jó akaratbol meg-vallom, hogy ő jobb vitéz nálamnál. Az gondviselő ezeket néki meg-mondá. De az Jakab Ur hogy meg-értette volna, meg-haraguvék, mert ő-is fő vitéz vala, és ez a' nemes Pétert maga kezével

vitézzé tötte vala, azért ada néki a' nemes Péter
bótsületet. Akkor kezdé Jakab Ur a' gondvise-
lőnek így szollani; Mond-meg annak a' vitéz-
nek, nem tudom ki légyen, ha én valaha ő véle
jól töttem, és azért ő én ellenem nem jó, im én
f. l-szabadítom őtet, még annál inkább, hogy ha
én ellenem magát nem oltalmazza, és olyan-
nak tartom őtet, mint a' kibenszemmi erő nin-
tsen, ezeket a' gondviselő a' nemes Péternek
meg-mondá. Midőn nemes Péter az ő atya-
fiától ezeket hallá, ő is meg-haraguek, nehez-
telle-is rea, hogy néki kellettnek atyafiával üt-
közni, mind-az-által meg kellették tselekednie,
azért hogy ő az emberektől meg ne ismertessék.
Midőn már ütközni mennek vala, ottan a' ne-
mes Péter az ő kopiáját kőrösztől vévé, mert
nem akará atyafiát meg-találni, de az ő atyafia
nem kémélle őtet, és mellyben találá őtet, el-is
töré a' kopiát, és ki esék magalova nyergéből.
De a' nemes Péter meg sem mozdula, úgy tet-
szék néki, mint ha tsak tollal illette volna meg,
a' Kiraly ezt észében vövé, és jól látá, hogy az
ezüstös kulcsos vitéz tsak udvariságból tsele-
kedte, mind-az-által ő nem tudta, miért lótt ez,
de a' szép Magelona ezt jól értette, mi'rt Péter
ezt tselekedte, az utá nismét ök ketten ütközet-
höz készülének, de Péter ugyan nem külö-
mben tselekedék, hanem tsak mint az előtt. De
az ő

az ő atyafia őtet még sem kéméllé, ugyan való-
ba meg-találá Pétert magát s' meg-taszítá, de
Péter csak a' kengyelből-is lábát ki nem voná, és
ez találásban csak meg sem mozdula, kinn min-
nyájan tsudálkoznak. Es midőn ezt az Jakab
Ur látná, érzé-is, hogy ő igen erős, és meg sem
mozdéthará, és hogy őtet találni nem akará,
kinn el tsudálkozék, és nem akara többé ellene
jöni, és így elmene; az sem tudta, hogy ő néki
atyafia volna a' nemes Péter. Az után Barbo-
nabéli Edvár Ur jöve elő a' piatzra, merő és e-
rős vitéz, de mindgyárt első útközetten a' nemes
Péter ugy találá, hogy magát és lovát a' földre
taszítá, nagy erejéből, ugy annyira, hogy a' kik
ott állanak vala a' Pétert igen tsudálák, és nagyra
bótsúllék. Ez után jöve a' Montefarrabéli Fri-
derik Ur, és elő hozá kopiáját a' Péterre, de a'
Péter őtet mindgyárt szakálban találá, az álla-
kaptzáját, és le taszítá őtet. Es hogy csak röviden
szollyak felőle, mind a' vitézeket még kik
hátra valának, az ezüstös kultsos vitéz meg-
győzte, és ugy meg-tartá tiszteiségét és ditsire-
sít.

Hogy már senki nem volna ki ő véle útköz-
nék, reá vévén ruháját, és a' Királyhoz let me-
ne. A' Király midőn őtet meg-látá, meg-hagyá
a' tanács Uraknak, hogy a' gondviselőtül ki-har-
dettetnék, hogy miképpen az ezüstös kultsos

vitéz ditséretit és bõtsületit meg-tartotta, és a'
tõbbi között magát leg jobban tartotta, és annak
a' vitéz Péternek a' Királyné és a' szép Magelo-
na, a' több leányokkal és aszszonyokkal nagy szé-
pen köszönének. Akkor ki-ki haza szállására
mene, és le-tõvék az õ fegyverõket. Mind-az-
által a' Király meg-hagyá a' gondviselőnek,
hogy kit-kit a' vitézek között fel-hijon az ud-
varba, hogy vélek ebédellen, ki ugy-is lón.

Es midõn már az udvarba bé-jönének, kõi-
szõne nekik a' Király, és bõtsület tõn: A' Péter-
is hogy le-vevkõzedék, udvarhoz mene, ottan
a' Király mihezt õtet látá, eleiben mene, meg-
õlelé õtet; és monda: Szerelmes atyámfia,
köszönöm neked a' tiszteletet, mellyet má en-
rém tõtél, mert én ditsekedhetem, hogy olly
Hertzeg e földön nintsen, kinek udvarában illy
fõ vitéze volna, ki szemérmességgel és bõtsü-
lettel, mind erõsséggel ékesített, mint énné-
kem te vagy, nem-is szükleges volna hogy ditsi-
retet felõled tennék, mert a' tselekedetid bizo-
nyitanak rolad, hasonlo-képpen minden Her-
tzegek és Urak, kik itt jelen vannak. En a'
mindenható Istent kérem, hogy neked segedel-
mül légyen, valamit a' te szived kívánhat, mert
bizonyára meg-érdemled. Az nap a' vitéz
Péter bõtsületesen a' Királytól és a' többitõl tar-
taték; mert valamelly ha tsak beszélhetet-is
véle,

véle az nagy örömmel látta az ő véle való tarfal-
kodását; és mennél inkább néztek reá, annál
örömesbben látták őtet, mert ő igen szép vala,
és kegyes iffjú legény, ahhoz pedig szép mint lili-
om sejér vala, kegyes szeme-is valának, sárga
haja mint az arany, azért mindenik monda.
Az Isten ő néki fokkal külömb jóságos tseleke-
deteket engedett. Mind az-által a' Király a'
meg-sejtettekről sem feletkezék-el, mindgyárt
a' fő seb gyógyító orvosért küldé, és hagyá bé-
kótni a' Lancelotot, ki igen meg-sebesült vala.
Az orvosok kevés idő alatt olly szorgalmatos-
sággal lévén, hogy a' Lancelotot szépen meg-
gyógyíták. Es így a' Király tizen-öt egész na-
pokig a' Hertzegeknek nagy bótsúlettel lón, kik
oda jöttek vala, és kedvesen tartá őket. De
az beszélgetés közöttök csak egyedül az ezüsto-
kultsu vitézről vala, a' szép Magelona midőn
ezeket hallaná, igen örvendeze rajta, de ő azok
ban magát nem tettei vala.

*Miképpen az Hertzegek és Urak vi-
szont haza menének, de haragossan, mivel hogy
ők meg nem tudhaták, kitsoda volna
az a' vitéz.*

ES midőn már az ütközésnek, és minden ö-
römnek vége szakadott volna, a' Hertzegek
és Urak visszont haza menének, de haragossan,

mert meg nem tudhaták ki lőtt legyen a' vitéz,
ki az útközésben olly nagy dolgokat végezett-
el ennyifok Hertzzegek és Urak között. Es mi-
koron ők haza menének, tsak az ezüsts kultsu
vitézről beszéllének. Es midőn már a' meg-
lőtt dolgok el-múltanak volna, a' nemes Péter
az szép Magelonához mene, mert ők edgymá-
stól sokáig nem voltak külön, ha tsak mi kis
okkal lehetet-is. Es ők ketten lévén, akkor a'
szép Magelona őtet mind tsak ditsiré, de a' Péter
vizont monda néki; magától ezt nem tsele-
kedte, hanem, ugy mond, az ő szépsége min-
denkor ezt tőtte, és őtet arra kényszerítette, és ő
tőle a' ditséret és bótsület-is jó. Es midőn már
ők edgyütt minden-féle dolgokról eleget be-
szélgettenek volna, ottan a' Péter őtet meg-
próbálni akará, és monda néki: Nemzetes,
szerelmes és szépségű Magelonám, te tudod,
hogy én miattad atyámtól és anyámtól már so-
kára távoly vagyok, azért szép szerelmem, mi-
vel-hogy te annak oka vagy, én azonn kérlek,
énnékem meg-engedgyed, hogy haza men-
nyek, ha kedvednek így teszszik, mert abban bi-
zonyos vagyok, hogy az énszüléim nagy gon-
dokat és fájdalmokat érettem szenvednek, mi-
vel-hogy ők nem tudnak hol vagyok én, és
magam-is lelkem ismérési szerint nehézségnek
tartom. Azt pedig Péter tsak próbálásul tsele-
kedé,

kedé, és csak tetteté magát. Akkor a' szép Ma-
gelona mikoron az ő szerelmes Péterének be-
szédét meg értette volna, azonnal az ő szemei
kőnyveznek vala, annyira hogy az ő szép ortzá-
ja meg-vizefedék, és az ő szine-is azonnal meg-
változék, ugy hogy hók színű vala, azonnal el-
badgyada a' nagy gondolatok miatt. De ezek
után viszont kezdé szóllani, és monda nagy so-
háfzkodással és sirással Péternek: Bizonyára
szerető Péterem, mind azok, valamelyeket
énnékem szóllal, mind igaz és illendő dolog,
hogy a' fiú atyának és anyának szó fogado és
engedelmes légyen, és semmit azok ellen ne
tselekedgyék. De énnékem nehézségemre
vagyon, hogy te a' teszeretődet, ugy-mint en-
gemet, itt akarsz hadni, a' kinek kívülről te e'
világon semmi nyugodalma nintsen, és ezzel is
rudószlak, ha tőlem el-menédsz, nem sokra
halva hallasz engemet, mert csak te érted ha-
lok-meg, azért szerelmes uram és atyámfia,
kérek, hogy te énnékem el-menésedet el ne
titkollyad, mert mielt el-menédsz, én ottar-
csak hozzá készülök, mert jól tudom, hogy az
után én nem sokáig fogok élni, és te ékkep-
oka lész az én halalomnak, de ha kívántatik,
hogy ugyan el-kell menned, én tégedet igen
kérek, szép szerelmem, hogy te engemet ma-
gaddal el-vigy, itt ne hadgy nag' kár vallásomra.

Es midőn a Péter az ő szép Magelonáját illy panaszszal szollani halgatná, igen meg-busula rajta, és ugy tettszék néki, hogy az ő szive ketté hasadna miatta, és monda néki: Edes Magelonám, és én szép szerelmem, ne sirj és ne keseregj olly igen, mert inkább ez gondolatom, hogy soha én ebből az országbol ki nem megyek, sőt inkább annak végére akarok menni miképpen vagy on a' mi dolgunk, én magam-is inkább örömesben halált szenvednék, hogy sem mint tégedet el-hadnálak, abba-is bizonyos légy, hogy én tégedet nagy szemérmetességgel és bősülettel akar-lak el-venni, és fogadásomat mindenkor meg-tartani, kit én annak-előtte néked fogadtam vala. Es midőn a' szép Magelona ezt hallá Pé-tertől, viszont meg-örüle, és monda néki: En édes uram és atyámfia, hogy ha így van a' dolog a' mint mondod, tehát én azt tanátslom, mi ketten edgyütt mennyünk-el, nem sokára hal-lasztva, alattomban, mennél hamarébb lehet, ez két okokra nézve:

Első ez, mert felő hogy tenéked nehéz lé-szen sokára a' várakozás, és ennek-utánna együld nem volna kedved az itt való marada-sra, és így el-mennél innét s' engemet itt had-nál.

Második oka ez, és bizonyos-is, hogy az én atyám engemet el-házafutana s' másnak adna,
melly-

mellyből osztán énnékem rút halálom követ-
keznék, mert én sem akarok nálad nélkül más-
tal élni. Azért szép szerelmem, igen kérlek,
hogy mentül hamarébb hozzá láfs, és abban-
módot kérehs, hogy mi edgyütt el-mehesünk,
mert továbbá való várakozásunk, együld ártá-
sunkra leszen, mért az én bizodalمام már e-
gyedül te benned; és én mar soha tégedet el
nem hadlak; mint magad-is mondád, hogy te
engemet tisztelegesen és bősületesen tartani
akarsz; mint kedvesedet. Akkor Péter újon-
nan el-kezde eskünni, és fogadáft tón néki,
hogy az szerént tartaná. Es ekképpen harmad-
napra edgyütt való el-menést végezének kö-
zöttök első álom után; de azon közben Péter
minden készülettel hozzája készülyön, és a'
kert kis kapujánál a' lovakkal ő reája várjon.
Azon-is kéri vála szépen őtet, hogy jó és erős
lovakra szert tegyen, és magával vigyen, ugy
hogy ők az atya országából nagy gyorsasággal
ki-mehessenek; mert mihelt az én atyám eze-
ket meg tudhattya; azonnal fog minket követ-
ni; és ha el ér bennünket, félő, hogy ő minket
meg-öletne. Es így a' Péter szép Magelonatul
butsút vévén, kéré-is őtet igen, hogy ő-is legyen
akkorra; és sokára ne mulasson. Ez tanátsko-
zásról és végezésről semmiben az ő dajkájá,
nem tudósíta, mert ő akkor ott nem vála, mi-
dő,

dön ök ezeket el-végezték vala, nem-is akará
szép Magelona, hogy a' dajka meg-tudgya, mert
azt gondolá, hogy nála meg nem marad el-
halgatva, lór meg-tárhoztatná, azért ő alattom-
ban magában és titkon tartá. A' Péter pedig
el-ment vala tőle az ő szállására, és készítete
mindeneket, mellyek az útra szűkségesek valá-
nak, de alattomban, és lovait is meg-hagyá jól
pakoltatnia.

*Miképpen itt az Nemes Péter szép
Magelonát a' Király leányát
el-viszi.*

HOgy immár el-jött volna az el-végezett idő
s' ora, vagy első álomnak ideje, el-jöve Pé-
ter-is a' kertnek kis kapujához három loval,
mellyek közzül edgyike kenyérral vala rakva,
és egyéb eledellel, ugy-mint két napra valóval,
hogy sohult szállásokban se ételt se italt ne keres-
nének. Akkor a' szép Magelona csak egyedül
lévén, magához sok aranyat és ezüstöt vön, és
miaz útra szűkséges vala, és ő fel üle edgy jó és
szép Angliai poroszkára, a' ki szép módgyával
jár vala. Az után maga-is edgy jó lora fel-üle,
és így siertve egész ejel virrattig ök menének, a'
Péter pedig mindenütt sűrű erdőt keres vala a'
tenger mellett, hogy ök senkitől meg ne láttatná-
nak, és senki őket ne tudhassa. Es midön már
jó

jó meszfe az erdőbe bé-mentenek volna, ottan
a' Péter szép Magelonát a' lorul le-emelé, és a'
lovak sejből is a' sçkeket le-szedé; hogy ott sü-
veznének, ők penig ketten a' zöld páftra le-
ülének edgy árnyékos helybe, és beszélgetnek
vala dolgokrol, az Istent is szépen kérék, hogy
lenne oltalmazojok, és vezesse őket a' kívána-
tos helyre, hogy az ő elő-vött dolgokat végben-
vihessék. Es midön már így sokáig beszélget-
tek volna, ottan a' szép Magelonára álom érke-
zék, hogy edgy kevéssé nyugodnék, mint hogy
az előtt való éjel semmit sem alutt vala, el-is fá-
radt vala: Es ekképpen az ő fejét a' Péter ólé-
ben hajtá, és kezde alunnia:

*Miképpen az Vitéz nek és szép Ma-
gelonának el menését meg tudák, és mint
keresték sok helyeken.*

MIdön már meg-virradott volna, bé-mené
a' dajka a' szép Magelona kamorájában, és
ő ott sokáig várakozék, mert az gondollya vala
hogy ő még alunnék, és midön látá, hogy már
ideje el-jött volna, mellyben fel-szokott vala
kelnie, gondolkodék magában, mivel-hogy
ennyi fokára fel-kelését halláztaná; netalántám
beteges. Es a' dajka azon-közben az ágyhoz
mené, és nem találá abban senkit, hanem hogy
az ágy meg sem tőrödött volna, vagy valami
jegye

jegyv volna a' fekvő helynek, mellyen ő igen el-
ijede, és így gondolkodék magában, hogy a'
Péter dolga volna ki őtet onnét el-vitte. A'
dajka azonhala' Péter szállására mēne, és a' Pé-
tert kérdezi vala, ottan meg-tudá, hogy ő már
el-ment volna. Azonnal a' dajkának majd
így tetszék mint ha már meg-kelletnék halnia,
de menten mēne a' Királynéhez, és meg-mōn-
da néki, miképpen a' szép Magelonát az ágyban
kereste, de őtet nem találta, és nem tudhattya
hova lótt. Mikoron a' Királyné a' dajkát
ezeket hallana, fólótte igen meg-ijede, és meg-
haragvék, hagyá mindenütt keresetni; mind
addig mig a' Király-is meg-tudta, el-hitesedék,
hogy az ezüstös kultsos vitéz el-ment volna, a'
Király is menten gondolá, hogy a' vitéz a' le-
ányt el-vitte volna, a' Király azonnal meg-ha-
gyá hogy nagy hatalommal őtet követnék és
keresnék, és valaholott a' vitézt meg-kaphatnák,
eleiben elevenen hozzák, mert úgy akarná bűn-
tetni őtet, hogy ez egész világ meg-tsudálkoz-
nék rajta.

Midőn az alatta valók uroknak akarattyát
meg-értették volna, azonnal segyverben ő-tő-
zének, és el-oszták magokat széillyel az útakra,
és nagy szorgalmatossággal mindenütt keresék,
de a' Király és a' Királyné igen boszszonkoda-
nak, egész udvara nepe-is azon meg-keseredék,

kivált-

kiváltképpen pedig a Királyné, az ugyan meg-
rémülni akar vala, es nagyon kiált és sir vala.
Azon közben a' Király a' dajkáért küldé, és
monda néki: Nints különbben, te tudsz bizo-
nyost valamit arról mondani, jobban hogy sem
mint akarki-is, akkor a' dajka a' Királynak lá-
baihoz esék, és monda: Oh nagy kegyelmű U-
ram, ha te én bennem ollyat találsz, hogy ez do-
logban vétkes lések, vagy találtatom, im hol
vagyok, és te engemet kedved szerént szörnyű
halállal, és a' mint udvarod népe-is fog itélni, ö-
lefs-meg, hiszem miholt én meg-tudtam, azon-
nal meg-mondottam az én kegyelmes Aszfzo-
nyomnak a' Királynénak. Akko a' Király a-
zonnal kamorájában méne, és sem évék semi-
vék nap estig nagy busultában. A' Királyné-
nak-is dolga izzonyu keserves vala az egész ud-
varbéli leányokkal egyetembe, s-az egész Neá-
pol városa-is.

Mindenütt immár eleget keresték vala az a-
latta valók, de nem találhaták, és nem is tudha-
tának felőlők semmit, s-az hatodik napon visz-
sza jövének azokban, némellyek tizen-ötödik-
ben, de tsak heában jártanak, kinn a' Király igen
meg busula. Itt immár mostan el-hadgyuk a'
Királyrol való beszédet, és kezdgyünk viszont
a' szép Magélonárol beszélgetni, melly egy
erdőben a' tenger mellett a Péter ölében édes
deden aluszik vala.

E

Mi.

*Miképpen az szép Magelona az Pé-
ter ölében aluszik vala, és kívánnya vala
ötet aluvna meg-néznie, de utollyára
osztán meg haragutt vala.*

A' Mint ide fel hallátok, mint a' szép Magelona Péternek ölében el-alutt volna, ott Péternek nagyobb gyönyörúsége nem leheté, mint az ő szeretőjének meg-nézése, eleget sem tsudálhatta az ő szépségét, melly előtte vala, és midőn már elégedendő-képpen meg-nézegette volna az ő piros ajakit és szép ortzáját, akkor nem tűrheté tovább, hanem ki-finorozá és meg-nézegeté az ő szép fejer mellyetskéjét-is. Es midőn már azt meg-tselekedte volna, ottan szerelmében igen meg-gyulada, és gondollya vala magában, hogy ő menyben volna, azt-is gondolá, hogy együld a' szerentse meg ne ártana, mindaz-által ez gyönyörúség nem sokáig tartá, mert ő ezek után nagy gyótreelmet szenvedé. Akkor Péter a' szép Magelonát ekképpen meg-nézegetvén, egy darab vörös tafotát láta a' keletében öszve-hajtogatva, kit el-vévén fel-bonta, meg-akarván tudni mi vólna benne, kiben talalalá amaz szép három gyűrűket, mellyeket Magelonának adott vala, kiket ő igen szeretett, és az ő kedvéjért szépen el-tótt vala. A' Péterpenig mikor a' gyűrűket meg-nézte volna, if-
mét

mét őket a' tafotában úgy bé-takará, mint az e-
lőtt volt, és egy kőre tővé maga mellé, és ismét
a' szép Magelona kezdé nézegetni, mi szerelmé-
ben úgy el-szunnyadván, azt sem tudgya vala ő
hol volna. De az Isten meg-mutatá neki, hogy
ez földön kevés gyönyörűség volna, sőt inkább
csak merő keserűség, azonban egy prédával élő
madár el-juta, ki a' vörös tafotát látván, azt ali-
ta hogy hús volna, fel ragadá a' tafotát és el-re-
püle véle.

*Miképpen Péter az madarat követé
vala, kővel hajigálván utánna, és az
madár az tafotát az tengerben
ejtette vala.*

MIdőn Péter látta volna, hogy a' madár az
gyűrűket el-ragadná, igen meg-háboro-
dék, azt gondolván magában, hogy ha a' szép
Magelona meg-tudgya, igen fog reája nehez-
telni, kit nem örömeft haragítana-meg. Azon-
nal palástyát csak lassan a' szép Magelona feje alá
tévé, félti vala hogy fei ne serkennyen, és a' ma-
darat követé kővel utánna hajigálván, mert
a' gyűrűket örömeft tőle visszfa akarja vala-
nyernije, kit mind addig úze és kergete, vala-
mig a' madár el-ejtené a' tengerben, az után az
madár egy kis kősziklára űlt vala. Mely kőszikla
mellett olly mély viz vala, hogy a' kősziklához

senki nem mehet vala, ki miatt ő-is fél vala abba menni hogy belé ne halna. A' kősziklán ülvén pedig a' madár a' gyűrűkkel, mind addig hajigálá Péter kőekkel, hogy el-kergetvén önnét, a' gyűrűket a' tengerbe ejté, és el-repüle onnan. A' Péter pedig a' vizen által nem mehet vala, mert belé halna, noha a' partol nem megszé vala, és ide s-tova jár vala, keresvén valamit a' kinni által mehetne, és monda magában: Oh én édes Istenem mit tselekedtem én, hogy ott nem hadtam a' gyűrűket az hol voltanak, melly énnekem nagy hasznomra szolgált volna; és immár a' szép Magéloná-is ott mit tselekedik, hogy illy fokáig itt maradok, ki engemet eddig fog keresni. Mind addig járván pedig ott széllyel Péter, míg egy kis hajotskára találá, kit az halászok hadtak vala ott, a' mely semmire kellő vala, ürülvén pedig Péter belé hága, de az ő öröme nem sokáig tartá, mert egy páltzával vezeté magát a' kősziklához, kit véletlenül talált vala, de a' mindenható Isten, mindeneket az ő akarattya szerint szokott tselekedni, úgy adá, hogy egy nagy szél támadá, melly a' Pétert szintén a' nagy tengerre hajtá akarattya ellen, kit látván Péter hogy a' partul megszé bé-hajtaná, és nem állhatna ellene, gondolkodik vala nagy veszedelmé felől, mellyben vala, az ő halálos veszedelmét szeme előtt látván, és az ő szép Magéloná-

ját miképpen ott el-hadta volna, kit magánál
fokkal inkább szeret vala, az erdőn aluva, attol
félvén, hogy ott szörnyű halállal meg ne hal-
na, és segítség és tanács nélkül kétségben esnék,
továbbá azt-is gondollya vala, hogy magát az
tengerbe ölné, és szive fájdalmát többé ne lát-
ná és ne szenvedné. Mind-az-által az, a' ki ez
világon az embereket minden-féle sanyarusá-
gok és nyavalyák által szokta gyakorta a' töre-
delmességhez és szenvedéshez vezetni, nem
engeded hogy ő rajta valami történnyék. Is-
mét a Péter eszére juta, a'mint az ember szokot
jutni, és imádkozik vala az Istennek, ki ekkép-
pen szólla magában: Oh melly gonosz vagyok
én, és miért akarnám én magamat el-vezteni,
mert annélkül-is közel vagyok az halálhoz, ki
hozzám siet, hogy engemet meg-foghasson,
azért nem kell énnékem ötet keresnem. Oh
mindenható és örökké való Isten, kérlek tége-
det, bocsásd-meg énnékem minden bűneimet,
mellyekkel te ellened voltam. Oh mindenhá-
to Isten, annyira vétkeztem én, hogy sokkali-
szonyub halált érdemlettem volna ez jelen va-
lonál. Oh Ur Isten irgalmazz énnékem, örö-
meft el-szenvedem, de nagy örömmel inkább el-
tűrném, tsak azt meg-tudhatnám, hogy ha az
én szerelmes tárdom valami fájdalmokat szen-
vedé, de az lehetséges dolog. Oh jáj, oh jáj,

én szerelmes szép Magelonám, edgyetlen-egy
leánya amaz hatalmas Királynak, miként fogja
a' te szerelmes szíved ezeket el-túrni, és a' kietlen
pusztából magadat ki-vezetni, mivel hogy te,
igen gyengén neveltettél fel! Oh jaj, és ugyan
jaj, vallyon nem vagyok é én azért hamis és hi-
tetlen ember, hogy én tégedet a' te atyád és a-
nyád országából ki-hoztalak, az holott te olly
gazdagon és kenyesen fel-tartattál? Oh jaj, én
szerelmes és kedves társom, nó már halálnak
vagyok fiá, mert én el mehetek előtte, én velem
kevés dolog múlik el, de te reád nagy kár kö-
vetkezik, mert bizonyára e' világon te náladnál
szébb nintsen.

Oh mindenható és örökké-való Isten, én te-
néked és a' te oltalmadban ajánlom ötet, kit ó-
rizz-meg minden gonosztul, mert te jól tudod,
hogy mi közöttünk semmi olly rend-kivül va-
lo szeretet nem vólt, azért oh Isten, ki a' kesere-
detteknek vigasztalója vagy, kérlek tégedet, ne
hadgy engemet el-veszni, hanem inkább lelke-
met boldogítsad, és a' te ki-mondhatatlan irgal-
másgodból könyörűly én rajtam! Oh én sze-
relmes Magelonám, soha már tégedet nem lát-
hatlak, se penig te engemet, a' mi házasság-béli
fogadásunk tsak igen rövid ideig tartaték. Oh
vajha Isten akarta volna, hogy én immár meg-
holtam volna, és az előt két nappal e' világból ki-
múl-

m űltam volna, minek-előtte még te a' te aryád házánál voltál volna. Igy fira és panaszolko-dék a' Nemes Péter a' szép Magelonáért, kit sokkal inkább mint magát szeret vala. Es űl vala az hajóközepiben, ki csak halálát várja vala, mert a' szél a' tengeren igen be-vitte vala, és ő magát csak szabadon bocsátá. Mert az hajotskában a' viz annyira nevedik vala, hogy ő maga is im-már igen vizes volna. Melly veszedelemben Péter reggeltől fogva délig marada.

*Miképpen Péter rabbá esett, és az
szultánnak ajándékozott.*

A Zonban történék, hogy a' Szeretseneknek egy rablo hajója oda érkeznék, kiből őtet megláták, hogy ő csak egyedül járna az hajotskával, a' mint őtet a' szél viszi vala, kik hozzája menvén el-fogak őtet, és az ő hazájokban vi-vék. De a' Péter a' nagy keserűség miatt már félholt vala, sőt nem is tudgya vala mit tselek-szik. Midőn annak-okáért az hajónak Patronus Pétert jól meg-nézné, igen tették, mert ő jó ruhás és szép ember vala, ki azt gondolá magában, hogy őtet Szultánnak ajándékozza. Kik edgynehány napok alatt hajokázván Alexandriában jutának, és mikoron oda érkezte-nek volna, azonnal a' Patronus Pétert Szultán-nak ajándékoza. Midőn pedig Pétert a' Szul-

tán látta volna, igen meg-kezdvélle, és meg-kö-
szóné a' Patronusnak, Péter pedig az arany lán-
tzot mind a' nyakában viseli vala, mellyet a' szép
Magelona nékie adott vala, kiért a' Szultán azt
gondolá hogy valami nagy nemből való volna,
és Tolmáts által kérdezi vala, hogy ha tudna-é
asztalnál udvarlani? Akkor így felele a' Péter,
hogy tudna. Azonnal parantsolá a' Szultán-
hogy ötet asztali udvarlásra oktatóknak. De az
Péter annélkül is mind a' többinél jobban tu-
dottához. Az Isten pedig Szultánnak olyan
szívet adott vala, hogy mint az ő edgyetlen-egy
fiát úgy szereti vala. Nagy hamar Péter a' nyelv-
vet is meg-tanulá, annyira hogy Szeretsenül és
Görögül igazán tud vala beszélleni, az ő enge-
delmes es barátságos voltaért az udvarban min-
denek szeretik vala, és szintén úgy tisztelték őtet
mint Szultán fiát és atyafiát, sőt hozzá hasonló
az egész udvarban nem találhatik vala, kiért ő-
tet mindenek bótsülik vala, mert az udvarban
valamik estek, mindenek ő általa mentek vég-
be Szultánnál. Ha mi olly parantsolat volt az
Szultántul, mellyet hamar kellett tselekedni és
végezni, hiven véghez vitte, kiért mindenek e-
lő-vótték. Noha illy nagy bótsületben tartatot
a' Szultántul, de még-is nem sokat vigadozott,
mert az ő szívében csak az ő szép Magelonájá-
túl gondolkodott, inkább akarta volna, hogy az

tengerbe merült volna, az holott sziv-béli győ-
trelnétől meg-szabadult volna. Így gondol-
kodván Péter az ő izomoru életéről, de mind-
az-által nem tetteté szomoru voltát, haszintén
meg-keferedett szivel volt-is, sőt gyakorta kért
vala az Isten, hogy a' mint a' tengeren valo ve-
szedelemben segítsege volt, ugy tovább-is segít-
seggel lévén kegyelmes légyen néki, és még az
szent házasságot adgya meg-érni az ő halála e-
lőtt. Sok alamisnát osztogat vala a' szegény ke-
resztyéneknek az ő szerelmes szép Magelonája-
ért, és az Istenben bizodalmát vetette, hogy ő-
tet el nem hadgya. Itt imár meg-szűnnyünk az
Péterről való szállásról, és a' szép Magelonáról
beszélgesünk, miképpen járt ő-is, midőn ál-
mából az erdőben fel-serkent volna.

*Miképpen az szép Magelona fekü-
vén aluszik vala az Péter Palastján, és mi-
dön fel serkent volna, csak maga
egyedül vala.*

Midőn már a' szép Magelona kedve szerént,
eleget alutt volna, mert el-is fáradt vala, él
az előtt való éjel nem alutt vala, kit ő nem szo-
kott volt, ki egykor fel-serkenvén, azt gondol-
lya vala, hogy az ő szerelmes Péterével volna, és
fejét ölében tartaná. Es akkor fel tekintvén,
monda: Szerelmes Péterem, bezzeg sokáig a-

luvám, talám ellened vagyok, és így körülötte
széllyel nézvén, senkit nem láthata, és felkelvén
igen megijede, és kezde nagyon kiáltoznia az
erdőben: Péter, Péter, de senki nem felel va-
la néki. És midőn senkit nem látna sem hallá-
na, nem lőt volna suda, ha mindgyárt ott eszé-
tül el-távozott volna, kin igen kezde firnia, imit
amott járván az erdőben, mind addig kiáltván,
Péter, Péter, míg kiálthatott. Midőn már fo-
káig kiáltotta, hitta és kereste volna, az fok kiál-
tástól bé-rekede, úgy annyira, hogy az miatt az
feje-is fáj vala, és vélvén hogy majd meg-hal-
na, melly miatt el-bádgvadván az földre esék,
és úgy fekvén mint egy meg-holt nagy fokáig,
mimék-uránna penig eszére jutot volna, fel-üle,
és kezde nagy keserves panaszt tenni, kit ember
talán soha nem hallott, és mőnda: Oh én sze-
relmes Péterem, és szép szerelmem, én edgyet-
len-egy reménségem, hogy így veszték-el, és
miért válál-eltőlem, és miért hagyál így el en-
gemet te hű társodat, azt jól tudhatod, hogy te-
nád nélkül még az én Atyám házánál-is nem
lehettem, az hol én kényesen és gazdagon fel-
tartattam. Oh jaj és tsak jaj! vallyon mit gon-
dolsz most te, hog' engemet itt ez pusztá vad er-
dőben hadtál, és mint élhessek én itt el? Oh én
drágalátos Uram, vallyon mi'soda tévelygésbē
bujdosol, és te engemet itt hadtál ebben a' sűrű
bokrok.

bokrokban, a' holott majd szörnyű halállal meg
fogok halni? Oh jaj, és tsak merő jaj! mit tse-
lekedtem olyat ellened, hogy te engemet az én
Atyámnak házából el-hoztál, ki az Neápolynak
Királya, és így immár engemet tsak nagy fáj-
dalinokkal és fanyaruságokkal öletz-meg, val-
lyon akkor illy szeretettel mutattál-é hozzám?
Oh én szerelmes Péterem, találtál-é valamit én
bennem olyat, ki kedved ellen volt volna? és
én így magamat tsak te reád biztam vala. Mert
az én te hozzád való szeretetem engemet erre
vitt, és az emberek között senki ugy szivemben
nem forgott mint te. Oh drága Péterem, hol
vagyon az te Nemesseged, hol az te Nemes szí-
ved, hol az te hited és fogadásod? Bizony rút
undok ember vagy ez földön, és soltunk egy A-
nya szülőtte-is nem lehet illyen mint te, mind-
azáltal az én szivem felőled semmit olyat nem
tud és gonnszt rád nem-is hágy mondatni. Oh
jaj, medgyek mar én, bizony te vagy amaz má-
fodik Jáson, én pedig az második Medea. Es ő
igy keferégvén fels-alá jár vala ide s-tova, keres-
vén Pétert az erdőn által, és széllyel jártában ta-
lála valami lovakra, kiket látván újab panaszol-
kodo sírást kezdte tenni, és monda: Bizony én
szerelmes Péterem most vészem eszembe, hog'
te nem akaratod szerint váltál én tőlem, kit el-
hiszek. Oh jaj, én hű szerelmem, én pedig hi-
tetlen

tetlen, hogy ilyen meg-utáltatva kellett ma-
radnom, kiért az én szívem mind az halálig ke-
fereg. Oh mitsoda állat választá el minket így
el egymástól! Ha te holt vagy, miért hogy én-
is nem vagdok az halálnak leánya? Bizony ez
földön egy szegény Leányzót nem talált ilyen
nagy szerentsétlenség mint engemet. Oh te
szerentse, nem ts ak ez néked első dolgod hogy
az szegény jámborokat kezdted kefergetni, ki-
váltképpen az Fő személyekkel leg inkább ver-
senkedel. Oh te nagy jószágu Isten, ki minden
vigasztalástul meg fosztattaknak és el-hagyat-
tattaknak vigasztalajok vagy, kérlek tégedet, vi-
gasztaly-meg engemet is szegény Leányodat,
tartsd és őrizd-meg az én elmémet, értelme-
met és okoságomat, ugy hogy se testem se lel-
kem el ne veszszen, és engedgyed énnékem az
én szemeimmel meg látnom az én szerelmes
Uramat, minek-előtte meg-halnék. Oh jaj,
tsak tudhatnám hol vagyon ő, bár ez világ végén
találnám fel-is még is őtet követném és fel ke-
resném, mert el-hiszem kétség-nélkül hogy ez
viszszázkodás gonosz Lélek által vagyon, mivel
hogy mi közöttünk nem az gonosz buja szere-
tet volt, nem engedvén az gonosz indulatok-
nak, és így talám őtet azért más országban vit-
te, hogy illy két szeretőket egymástul el választ-
tana. Illyeket és ezekhez hasonlokat sokat elő
szám-

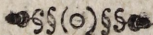
számlál vala az szép Magelona magában, pana-
szolkodván nagy szerentsétlenségén, az ő sze-
relmes Péterét ide s. tova járván az erdőben,
keréfi vala, mint egy el hagyatott afzfzony, hal-
gatozik, hogy ha valamit hallhatna és érthetne,
felőle mind közletről és meszfzéről. Annak-
utánna egy fára hága fel, és széllyel nézél vala,
hogy ha valamit láthatna, de semmit egyebet ő
nem láthata tsakpufzta erdőt és az tenger par-
tyát, azon túl pedig tsak az nagy mélységes ten-
gert szemléli vala, és egész napon marada ott.
szép Magelona ital és étel nélkül. Ősztán hogy
az éj reája jutott volna, egy nagy öreg fát kere-
se, az kire nagy kinnal fel-is hága; és egész éjel
azon üle, de ő keveset nyugovéké aluvék raj-
ta, mert igen fél vala az fené vadaktul, hogy va-
lami módon azok által veszélybe ne jutna, ki az
egész éjelt tsak gondolkodással tölte el, azon-is
gondolkodék hogy hová légyen és mit tsele-
kedgyék ez után, melly felé kelessék indulnia,
mert magában el végezte vala, hogy soha Attya
házához nem megyen, hanem magát el-titkol-
lya, mert igen fél vala Attya haragjátul, és utol-
lyára azt-is végezé magában, hogy ez egész vi-
lágön az ő szerelmes Péterét mindenütt keres-
néje.

*Miképpen ismét az szép Magelona
az fárolle szállván, arra az helyre méne, az
bol az Lovak valának, és fel-oldozá a-
zókat, hogy akarhová szaba-
don mennének.*

HOgy immár meg-virradott volna, ottan az
fárolle-szálla, és az lovakhoz méne, kik kö-
tözve valának, és el-szabadítá őket, erőssen fir-
ván monda: Mint én magamban gondolom,
hogy miként, úgy-mond, az ti Uratok el-vesze,
ki engemet keres ez világban, úgy én-is titeket
el-eresztlek, hogy ez világban széllyel menye-
tek, az hová akartok, és az fékeket is ki-voná a
fejékből, és szabadon hagyá menni széllyel az
erdőben, az hová szintén akarják vala, ő pedig
mind addig jára az erdőn, keresvén utat, míg
az ország úttyára találá, mely út Romában mé-
gyen vala; midőn ő arra az útra talált volna, vi-
szont ismét az erdőbe méne; és keres vala edgy
sűrű és magas helyt magának, a' honnét ő min-
denüvé nézhetne ki hol járna, de semmit nem
láthata.

Ott ő midőn egy ideig maradott volna, vég-
re osztán láta mint ha egy Butsu járó aszszony
jőne, mellyet hozzája hiva, ki azonnal hozzá
menvén kérdé tőle mit kívánna; ő pedig kéré
az butsu járó aszszonyt, hogy minden ruháját
ő né-

ő nékie adná. Hogy az Butsú járó afzszony ezeket hallaná, azt gondolá magában, talám itt ez nem egyedül vagyon az erdőben, és azt itélé abból, hogy az szép Magelona őtet tsak tsúfolná, és monda: Kegyelmes és kedves afzszonyom, ha tenéked jó ruhád vagyon, nem kellene tenéked így tsúfsággal illetned az miszerzetűnket, mert az olyan szép szoknya, kitte visélsz, tsak az testet ékefiti, de az én szoknyám, oly reménségben vagyok, hogy az én lelkemet fogja ékefiteni. Felele az szép Magelona: Enyszerelmes néném, kérlek tégedet, azon te semmit ne busuly, mert én igaz szivből szóllok, és te veled akarok tserélni. Midőn az Butsú járó afzszony ezeket az szokot hallotta volna, hogy igaz szivből és akaratból szollana, minden tréfa nélkül, azonnal levetkőzödék, és minden ruháját nékie adá, hasonló-képpen az szép Magelona-is az ő ruháját, és így az Butsú járó afzszony ruhájával meg-ruházá, ugy annyira, hogy őtet személyében sem ismerik vala meg, és ha valami olly meg-tettzés volt-is benne, az nyálával az földön sárt tsinála, és azzal bé-kené, hogy meg ne ismérhetnék.

ésiképpen

*Miképpen az szép Magelona Romában
mêne az Butsújáró aszszony ruhájában,
és osztán ötet egyjambor aszszony
házába fogadá.*

A Bban az ruhában a szép Magelona Romába indula, és mind addig méne, mig az városban juta. De mihelyt bejutott volna, azonnal az szent Péter Templomában méne; és az nagy Oltár előtt térdre esvén, azonnal nagy áhitatossan kezde firni és fohászkodni, és illy formán kezde imádkozni:

Oh mindenható és örökké-valo Isten, Jesus Christus, ki te engemet a te áldomásokból nagygyönyörűségben ékettél, és társalkodtattál vala engemet ez világnak edgy kegyesével, kit én inkább szeretek vala ez világon lévő minden embereknél, de imé tsuda-képpen az te végezésed szerint tsuda képpen bennünket egymástól elválasztál.

Oh én Istenem, ez mind az mibűneinkért vagy, mert igen vétkeztünk te ellened. Oh mindenható és nagy jóságú Isten, bár ne adtad volna nékem ötet, ha ily hamar visszont elválasztál ifmét egymástól bennünket, de alázatosan kérlek tégedet az te emberré való létédért, az kiben hozzánk hasonlová lóttél, noha bűn nélkül, az te bő irgalmaságodnak általa, hogy
az te

az te jó akaratod és kedvedből, ha lehetséges,
add-meg viszont énnekem az én szerelmes Pé-
teremet, az kinek én Isteni szerzésedből házaf-
ságra adtam volt magamat. Oh jóságos Chri-
stus, kérlek tégedet, vigasztald-meg az te leá-
nyodat, az ki most hozzád járul jó szível és a-
karattal, és ne hadgy engemet ez világban ily
nagy keserűségben élnem. Oh te nagy hatal-
mu Isten, kérlek tégedet, őrizd-meg az én sze-
relmes hű társomat a Pétert, az ki tégedet min-
den ő dolgaiban és kifirtetiben tisztelt, hogy ha
ő még él, legítsed hogy én hozzáam jöhessen, és
én ő hozzája; és hogy az mi életünket jó béke-
ségben végezhesük-el ez világon, és hites há-
zaságban élhelsünk; Segíts, hogy mi, nem úgy
mint veszettek, ez világon csak széllyel járjunk,
és az mi szeretetünk tőlünk el-veszzen, hanem
inkáb mutasd-meg rajtunk az te bő irgalmassá-
godat, és hozz őszve bennünket. És midőn
már az ő imádságát el-végezte volna, fel-kele,
és edgy szállásra akar vala menni, azonban látá
az ő attyafiát, az annyának őtset, az Templom-
ban járnai, több társaival, az kik őtet ott keresik
vala, kinn igen el-ijede, mind-az-által őtet nem
vővék észekbe; és senki közzűlők abban az ru-
hában meg nem ismerheté, mint hogy mint eg
Butsu járó aszszony úgy jár vala, az Ispo ályban
azért tizen-ötöd napig marada, ő-is azok közt

mint edgy Butsu járó ugy jár vala minden nap
az szent Péter Templomában, és el-végezi vala
ott imádságát nagy keserves írással, bizván az
Ur Istenben, hogy még végtére meg-halgatna
az ő imádságát. És azonban mig ő ott volna,
gondolá, hogy a' Provincia országban menne,
ezt gondolván magában, hogy ő ott hamarébb
tudakozhatnék felőle, és elébb halhat valamit
róla, és így az útnak indúla, mind addig méne,
mig Genung városába juta, az honnét ötöt jól
el-igazíták a' Provincia felé, közel való és bátor-
ságos utat mutatván néki. Az holott néki illy
tanátsot adván, hogy a' tengerre menne, mert
a' tengeren leg-közelebb és bátorságosabb vol-
na. Es midőn már a' tenger révéhez jutott
vólna; talála ott egy hajót, ki már tellyességgel
induló félben vala, mellyel az holt tenger melle
akarnak vala evezni. Es meg-alkuvék annak
Patronusaval, el-menvén oda vélek; és midőn
oda jutottak volna, azonnal edgyik nap a' vára-
son által menvén, mint egy szegény butsu-járó
afszony, holott ötöt egy jó afszonyi-állat meg-
szólítván, bé-fogadá az ő házában Isten nevébe,
kik edgyütt éven és iván, étszakára egy tiszta
ágyban fekteté. Az napon penig tudakozik
vala a' szép Magélonátul a' butsu-járó dolgok
felől. Ki elő-számlálván mindéneket, hogy ő
mint járt vólna Romában. Annak-utánna az

Szép Magelona-is tudakozni kezdé az ott való
országoknak szokásairól és tulajdonságiról, és ha
az idegenek bátorsággal járhatnak é? Akkor
így felele néki: Tudgyad jól édes bursu-járó
alzfzonyom, hogy minékünk ez Provincia or-
szágban, egész Arragonáig, békeséges útunk
vayon, az mi Urunkat penig Provinciai Grof-
nak nevezik, melly igen hatalmas Ur, ki az ő or-
szágát jó békeségben tartya, ugy annyira, hogy
csak egy ember-is nem mondhattya, hogy vala-
kin valami gonosz esett volna, mert az ő paran-
tsolattya bátorságot és igazságot tart, sőt mind
a Grof és Grofné igen jók és kegyesek a szegény
emberekhez, csak hogy mostan ok igen szömo-
rt uvak, és mi is mindnyájan vélek edgy útt az e-
gész alatta valók, az ő fioknak miatta, kinek Pé-
ter vala neve, melly igen fő és drágalátos vitéz
vala ez világon, melly két esztendővel el-méne
ország látni és az vitéz játékokban tanulni szél-
lyele világon, ki felől semmit nem halhatnak,
azon féinek hogy valahon meg-holt volna, a-
vagy valahol nagy kár-vallása történt volna, ki-
ből valami nagy kára következnék. Es ekkép-
pen osztán kezdé elő-számlálni a Péternek jó-
ságát és jóságos tselekedit. Midőn a szép
Magelona hallá a Grofnak és a Grofnénak hi-
rét, és a Péter hogy még hazanem jött volna,
akkor eszébe vövé, hogy a Péter nem ő aka-

rattyokból ment volna eltőlök, hanem a' gonosz szerezitése által, ő-is nagy bánathak miatta kezdte ottan firnia, és az aszfzony-is, gondolá hogy firna vélek edgyütt bánkodnék, annak-okaért ötet annál-inkáb jól tartya vala, és ismét kényszerité hogy meg ott nála hálna.

Hogy az szép Magelona az Pogányok portusára jutott volna, ott egy spotályban az szegény emberek közzé szolgálni adá magát, hogy ott szűzességét inkább meg őrizhetnéje, és ott valamit halhatna az ő szerelmes Péteréről.

AZon az étszakán a' szép Magelona sziv ébern ezt fogadá, mint hogy a' Péter még hazanem jött volna, olly helyre adná magát, az holott Istent szivből szolgálhatná, ugy hogy az ő szűzességét szeplő nélkül meg-tarthatná, és hogy az ő szerelmes Péteréről talám valamit ott halhatna és érthetne, hogy nem más helyen, és tudakozik vala abban az országban olly helyről, az holott Istenét szive szerint szolgálhatná; Felele ez az jó aszfzony, hogy tsak közel a' szigetben a' pogányok portusán, az hová minden országokból mindenönnen való hajosok és kereskedők jönnek, és hasonló-képpen minden-féle szegény beteges és erőtlen emberek ott találtnak. Így ekképpen el-méne a' szép Magelona az hely lát-
ni, és

ni, és igen tetfzék néki, ott azon a' pénzen ki még
nala vala, éppittete egy templomotskát, és edgy
kis Ispotályotskat-is három részre, abbā a' tem-
plomban tsináltata ő egy oltárt szent Péter tisz-
teffégére, az ő szerelmes Péterének kedvéjért,
a' templomot-is nevezé szent Péter templomá-
nak. Hogy már a' templom és az Ispotály el-
készült volna, abban adá magát, és szolgál vala
abban a' szegényeknek nagy áhítatofsággal, és
visele kemény életet, ugy annyira, hogy az egész
sziget népe, és az ott való környűl valók, őtet
szent Aszszonynak tartanák, és nevezék szent
Butsú járónénak. Es Oltár jövedelme ott ab-
ban az templomban sok emberektűl jár vala, és
mefszje el. hiresedék, ugy hogy a' Grof és Grof-
né, a' Péter Szüléi, nagy kívánsággal akarják va-
la azt látni. Történék azért egykor, hogy ők
az Templom és Ispotály látni mennének, láták
az Ispotálybéli Aszszonynak minden dolgait,
igy szollának egymás között: Szent Aszszony
lehet ez. Az Ispotálybéli Aszszony hogy őket
ott látta volna, hozzájok méne, mert minde-
nekhez tudgya vala magát alkalmaztatni, és bősü-
letet tön nékiek, melly bősület tételt mind
a' Grof és Grofné igen kedvellék az ő tseleke-
detivel edgybe. Akkor a' Grofné beszélgetcf-
nek okáért, szoll vala véle külömb-külobm-
féle dolgokról, és a' Grofné meg-mondá néki

hogy az ő fiokon Péteren igen keservesek vol-
nának, és kezdde keservefen sirnia. Az Ispotály-
béli Afzszony pedig az ő tehetsége szerént vi-
gasztallya vala őtet, noha inkább majd őtet kellett
volna vigasztalnia, hogy nem mint a' Grofnét,
mind-az-által a' Grofné az Ispotálybéli afzszon-
tot meg tsendesítették, kinék monda, hogy un-
talan őtet meg-keresné, és ha valamire szüksége
volna, tsak kérne, mindent adna. Kit az Is-
potálybéli Afzszony igen kőszőne neki. Akkor
a' Grofné az Ispotálybéli afzszonyt azonigen ké-
ré, hogy az Istent kérné, hogy az ő fiok felől va-
lanit halhatna. Az Ispotálybéli Afzszony sziből
igére magat, és így egymástól el-válanak. Az
Ispotálybéli Afzszony pedig ismét mēne a' szegé-
nyekhez, és szolgál vala nékik, mint az előtt, és
kemény életét el vala kőzöttök.

*Miként ott annak az helynek halászai
edgy nap halásznának, kik fogának edgy szép ten-
geri Farkas nevű halat, kit szépségeért
ajándékozának az Grofnak.*

EDgy napon pedig történék, hogy annak az
helynek halászi a' tengerben halásznának,
fogának edgy tengeri Farkas nevű halat, a' mely
igen szép vala, é az ő szépségeért ajándékozák
azt a' Grofnak, mellyet tőlök nagy jó kedvel el-
toga. Midőn már az hal az szolgál által az
kony-

konyhára vitettetett volna, hogy el-készitenék,
azonnal találta, az ki őtet fel-hasíta, az hasában
vörös tafotát, és midőn ezt látnák, gyorsasággal
az Grosnének fel vivé edgy leányzó, és mon-
da: Kegyelmes Asszonyom, im mit találánk
az halban. Akkor tőle el vővén az Grosné,
fel-bőrtá, és találá abban amaz három gyűrűket
mellyeket az ő szerelmes fiának Péternek adott
vala, mikor tőlök el ment volna, kiket látván
ottan meg-ismére. és kezde keservesen sirnia, és
nagy busultában fel-s-alá jár tában, így szólván:
Oh jaj, mindenható Ur Isten, mit vétett az az
ártatlan, hogy őtet ez hal el-nyelte? Midőn pe-
dig az Grosné igen klaltozván erőssen sirna,
maga-is a Grosoda menvén, az nagy kiáltást
hallá, mellyet az Grosné téfzen vala, kinn igen
el-ijede, és okát kérdezi vala, és siet vala az ka-
morában az Grosnéhoz, hogy meg-tudhatná
annak okát mentül hamaréb.

Mihelyt pedig az Grosné az Urát látná, ottan
panaszolkodó sirással így szólla néki: Oh jaj,
jaj, ez az oktalan állat melly rossz és gonosz hirt
hozott minékünk az mi édes Péter fiunk felől!
és meg-mondá néki, hogy edgy darab vörös
tafotába takarva amaz három gyűrűket találák
az halba, az mellyeket néki adtunk vala, az ő tő-
lünk való el-menéfeikor, kiket meg-mutatván
az Grosnak; ottan meg-ismere őket, kinn ő-is

el szomorodék, és az ágyra borulván, majd e-
gész fél oráig sir vala, annak-utánna mint olyan
keresztyén Ur, az Grosnéhoz menvén, szép be-
szédekkel vigasztallya vala, így szólván: Tud-
gyad edes társom, hogy az mi fiunk nem miénk
volt, hanem az mindenható Istené, mert ő ad-
ta volt minékünk, és az ő kedves akarattjának
így tettzet, hogy így vegye el mi tőlünk, tehát
rajta nem szükség felettéb búsulnunk és kefe-
regnünk, mostan kérlek azért, hogy hadd-el az
te kedvetlen iszonyu siralmidat, sőt az Istent a-
zon áldgyad, hogy őtet nékünk adta volt, kit ha
tselekedédel, az Istennek nagy kedvet tseleke-
déndesz, énnékem pedig örömet szerzes.

Akkor parantsolván az szolgainak minden-
némű drágalátos kárpitokat le szedni az palo-
táiban mindenünnen, és bévonni fekete posz-
toval, Mikoron pedig az alatta valók ezt meg-
hallották volna, ők-is az iffi Grosnó igen kez-
dének szomorkodni, mert őtet igen szeretik va-
la. Az után nem sokára az Grosné méne az Is-
potálybéli aszszonyhoz, az Templomot és Ispo-
tályt-is meg-látogatá, ki az Ispotálybéli aszszony
nak a történt dolgot panaszolkodva meg-mo-
ná. Es imádsága után meg-ismét méne az Is-
potálybéli aszszonyhoz, kit kézen fogván méne
véle edgy Gyonó székhez, kinek nagy fuhász-
kodással és keferűséggel így szólla, hogy ő néki
semmi

semmi reménsége nem volna többé, hogy az ő szerelmes fiát láthatná. Mikoron azért az Ispórálybéli aszizony ezeket az Grofnétul hallotta volna, ő is kezdé igen kefervesen firni, és monda: Kegyelmes aszszonyom, ha az gyűrűk nálad vadnak, mutasd-meg nékem őket. Az Grofné elő-vévén őket, meg-nézetteté véle. Es midőn ő azokat látta volna, ottan meg isméré őket, és nem tsuda lótt volna, hogy szive a nagy keferőség miatt meg-hasadott volna, de mind-az-által mint egy okos és kegyes leány, ki az ő reménségét egyedül tsak az Istenben veti, ekkép-enszólla: Kegyelmes aszszonyom, ne keferelj ennyire ez dolgon, melly talám nem bizonyos, semminek kell tartani, ha szintén az gyűrűk, mellyeket te az te szerelmes fiadnak Péternek adtál volt, lehetséges, hogy ő azokat talám elvesztette, avagy hogy másnak adta volt, azért kérlek, hogy ezen ily igen ne búfoly és keferégj, mivel Uradnak kedvet tészes, de így tsak keferőséget, mert ha keferegni lát téged, ő is igen fog rajta búfolni és keferegni. Hanem térj az mindenható Istenhez, és köszönd-meg azokat az jókat, kikkel tégedet meg-látogatott. Minden tehetségével az mint tőle leheté, így vigasztalja Ily vala az Grofnét, noha az ő keferősége is nem sokkal kisebb vala az Grofnéjénál, sőt nagyobb szűkség lótt volna őtet vigasztalni, mint azt az Grofnét.

Akkor az Grosné nagy ajándékokat ada az Ispotályban az ő fia lelkéjért, és kéré hogy érette könyörögjön, hogy ha pedig még él, valami hirt hogy ő felőle halhasson, és így osztán ezzel el-méne onnét, de az Ispotálybéli afzszony ott marada csak nagy szomoruan, kiaz Oltár előtt térdre esve, imádkozván kéri vala Istent, hogy ha még élne, hozná meg őtet az ő atyafiaihoz, de ha meg-holt, irgalmas és kegyelmes légyen az ő lelkének, illyé formán sokáig imádkozék. No már most el-hadgyuk az Grosról és Grosnérol való beszélgetést, mind az Ispotálybéli afzszonyalegybe, és beszédünk légyen Péterről, hogy ő meddig volt az Szultán udvarában.

Miképpen Péter az Szultán udvarában hosszú ideig maradván, az ő okosságával az Szultánt és az ő egész udvarát igazgattyá vala, kiért őtet mindenekigen szeretik vala.

AZ Péter Szultánt sokáig tartaték Babyloniában, ki úgy szereti vala őtet mint tulajdófiát. Az Szultánnál semmi olly öröm nem lehetett, az mellyben Péternek jelen kellett lenni, de még-is Péter szívében csak az szép Magelonát forgatta, kit nem tudna hová lőtv volna. Edgykor magában ezt tévé fel, hogy butst venne az ő Urátul, és az ő Szüléit meg-látogatná. Történék

ténék azért edgy nap, hogy az Szultánnak nagy
Innepe, és szokásból sokaknak sok ajándékokat
osztogatna ki. Akkor jó modot láta Péter az
ő dolgában, és térdre esvén ő előtté, így szólla:
Uram, melly sokáig vagyok immár az te udva-
rodban, de kíváltképpen az te dolgaidban, kiket
én te elődban hoztam, tőled meg halgattattam,
és sok emberek dolgát előtted jól el-végeztem,
én magam számára valot penig soha semmit én
nem kívántam sem nem kértem, annak-oká-
ért mostan az te kegyelmességeddel akarok él-
ni, és tőled edgyet kívánni, ha tőlem meg nem
tartanád. Midőn azért őtet az Szultán látná,
hogy illy alázatosán kérné őtet, monda neki:
Edes Péterem, tudhadd, hogy az kit te én tőlem
másnak kértél-is, azokat jó akaratomból meg-
zselekedtem, mennyivel inkább ha te magad
számára valamit fogsz kérni, jó szível tenéked
én meg-adom, azért kérj az mit akarsz kérni, és
én tőled meg nem tartom. Az Péter ez jó ke-
gyelmes ígératnek igen örül vala, és így szólla:
Kegyelmes Uram, semmit egyebet totőled én
nem kívánok, hanem tsak ez edgyet, hogy en-
gemet kegyelmességedből engedgy haza men-
nem, hogy az én Szüléimet és atyámfiait meg-
látogathassam, mert miulta én az te udvarodba
vagyok, semmit nem hallottam ő felőlök. Az-
ért kérlek, hogy énnékem ezt kegyelmességed
ból

ből meg-engedgyed, és semmi nehézséged ezért ne legyen én reám.

Midőn Szultán Pétertől ezeket meg-értette volna, igen meg-haragvék, és monda: Edes Péterem, és jó atyámfia, kérlek tégedet, hogy te többé az te el-menésedről meg ne emlekezzél, mert nem mehetz sohova job helyre, az hol tégedet jobban tartanának, mint én tégedet tartlak, és nem-is lehet egy atyádfia-is tenéked, az ki te veled annyi jót tenne, mint én te veled tettem, annak felette én tégedet nagy fő emberré akarlak tenni ez országban, és ha tudnám hogy ez ellenem volna, meg nem igérném tenéked, de mindazáltal kívánságodat meg nem vetem fogadásom szerént, noha az te el-menésed engem meg-háborított, de igéretem szerint megtartom szomat. De ugy hogy ha énnékem ezt fogadod, hogy Szüléid meg-látogatása után ismét visszajősz hozzám, kit ha tselekezzel, okos lész, mellyet Péter fogada néki.

Ezek után Szultán az ő Országán által menő szabad Levelét adá Péternek, mellyben írva ez vala: Valamelly helyett Szeretsen országban Péter járna és kelne, mint magát az Szultánt ug' tartsák, és mindenben elő-segítsék őtet az miben kívántauk, az mellel elégeendő aranyat és ezüstöt adata néki a Szultán Péternek az utra. Es így Péter szükségére valót eleget vön, az után

után Szultántul bütsuját vövé, és útnak eredé,
az ő el-menésén pedig sokan firnak vala, mert
ötet igen szeretik vala. Tsak hamar Alexan-
driában juta, és midőn oda jutott volna, ottan
meg-mutatá az Szultán Levelét az Város Birá-
jának. Midőn az Levelet meg-olvasta volna,
nagy bötsületet tőn Péternek, és vivé ötetedgy
fő szállásra, ki minden szükséges jókkal teli vala,
és ott tizen-négy tonnátskák at tsináltata, mel-
lyeknek két felében Sót tévén, az közepiben
penig az Kintset rakatá.

*Mikor Péter az Provinciában
akarna menni.*

EDgykor edgy napon mikor már mindene-
ket el-készitene, ottan az tengerhez méne,
mindgyárt szerentsére egy Hajora talala, melly
Provinciában akar vala menni, ki minden-kép-
pen kész vala, és induló fejbén vala, akkor szólla
Péter az hajo Patronusához, és kéré ötet hogy
tizen-négy tonnátskával magával egybe el vin-
né, így szolván, mert ő azokat egy Ispotályban
igérte volna, kit én tőled nem kívánok ingyen.
Midőn ezeket hallotta volna az Hajó Patronus-
sa, így felelvén néki, és monda: En, úgy-mond
nem bánom hogy velem el jössz, de az tonná-
kat azt adom tanátsul hogy itt hadgyed és ne vi-
gyed-el magaddal, mert ha az Provinciában ju-

vándasz, ott elég oltsó Söt találhatz. Akkor így felele Péter néki: Ne légyen néked arra semmi gondod, mert én tenéked azokért jól megfizetek, csak te el-vidd azokat, mert én oda viszem őket az hová nékem tettzik. Midőn azért az Patronus ezeket hallotta volna az Pétertől, békévellőni és hialgata, az Péter pedig az Patronusnak jól megfizete az vitelért. Akkor hagyá az Patronus az tonnákat az hajoba hordatni, és az mit véle akarna tenni, ő reá hagyá, mert Isten segítségéből útnak eredné, csak jó szél lenne, és azon éjel jó szél támadá, és az Vitorlákat néki eresztvén, jól és szerentiésen jutának egy Szagóna nevű szigetben, holott édes vízre találának: Az Péter pedig igen fáradva ki-méne az partra, nem akara az tengeren hálni. Es hogy az parta ki-ment volna, és ott széllyel ide s-tova járkálna, szép virágokra talála, kik között ülvén egy részént bánattyát felejté, mert az többi között edgyet ollyat talála, a ki mindeniknél mind szaggal és szinnel szob vala, és azt le-szakasztvái, eszébe juttá azonál az ő szép Magelonája, és így kezdé szöllania: Mint ez az szép Virág az több virágokat fellyül halladgya, ekképpen az szép Magelona-is az ő szépségével minden Szüzeket és Afszonyi-állatokat fellyül hallad, és igen kezdé sirni, és nagy szívbeli gyötrelmet kezdé szenvedni, és azon gondoleodék, hogy ő hová lótt volna.

vólta. Ez illyen között az álomtul el-nyomat-
tatván, el-aluvék, azoközben jó szél jöve, és az
Patronus mindeneket az hajoba hivatván hogy
jönének. Akkor az Patronus látá hogy az Pé-
ter nintsen jelen, parantsolá őtet keresni, de őtet
meg nem találhaták, nagyon kiáltyák vala, de
az álom őtet igen el-nyomván nem halhatá. Es
hogy őtet nem találhatnák, az Patronus, mivel
hogy jó szél vala, nem akará az jó alkalmatofsá-
got el-múlatni, és meg-hagyá az Vitorlákat e-
résztzeni; és el-mene. De az Péter aluva ott ma-
rada aluva. Azok penig mind addig hajozának
mig az pogányok portusára jutának, és ők ott
az hajorol le-rakodának. Mikoron azért a ti-
zen négy tonnákra jutának; mondának az Pa-
tronusnak: Mit tegyünk az Nemes ember ton-
naival, ki az Szagona szigetében marada, ki az
Hajó bért-is jól meg-fizeté, mint hogy azt mon-
dá, hogy ő azokat egy Ispotályban adná? Ak-
kor edgyet értvén ezen meg nyugovának, hog-
azokat ők az Szent Péter Ispotályában adnák,
ezt gondolván magokban, hogy job helyre né
adhatnák. Akkor az Patronus méne az Ispo-
tálybéli aszszonyhoz, és meg-mondá neki, hog-
az tonnákknak Ura el-veszett volna, azért azokat
ide az Ispotályban adgya, hogy annak lelkéjére
Istennek könyörögnének:

Mikép:

*Miképpen az Ispotály-béli aszfzöny
minémű vagy gazdagságot, Aranyat, Ezüstöt és
drága kőveket találván az tonnákban, mel-
lyek az Ispotályban Isten nevében
adattak vala.*

EDgykor történék hogy az Ispotálybéli Aszfzönynek SÓ kellettnek, fel-bontá edgyikét az tonnákban, kinek közepibe nagy kintset találá mind aranyba, kitől el-ijede, és másikat vón elő, kit fel-bontván, szintén ugy találá mint az elsőt, ki monda magában: Oh te szegény ember, Istennél legyen az te lelked, mert látom én hogy most nem vagyok meg-környékeze én nagy fok féle rosz kedvetlenséggel, gyötrellemmel és keferúséggel. Az után egymás után az többit-is mind fel-bontá, kikben nagy gazdagságokat találá. Azonnal sok Kő-műveseket és egyéb műveseket hozata, és az Templomot nagyobra kezdé éppíteni, és edgy nagy Templomot és Ispotályt éppite, mellyben az Isteniszolgálatok és egyéb ahoz való dolgok job módgyávalki-szolgáltathattak, ki olly igen el hiresek, hogy meszizűnnen-is ok emberek jönnek vala oda, és Alamisnát hozván áldoznak vala, és tsudállják vala az Ispotálybéli aszfzönynek építését, nem vélik vala annyi pénzét.

*Miként ismét az Grof és Grofné az
Magelona szent Péter nevű Templomának
meglátogatására mennének.*

A Grof és Grofné; ismét nagy áhítatosságok-
bol a Templom látnia menének, holott egy
prædikációt halgatának. Annak-utánna az If-
potálybéli aszszonnyal beszélgetnek vala, az ki
őket mindenkor vigasztalván így biztatá, hogy
ők az Isten jó voltában semmit ne kételkedné-
nek, mert még egyszer őket az ő fiokkal meg-
örvendeztetí, noha néki kell vala az vigasztalás,
mint ez kettőknek, mert az szép Magelona az
Királyi birodalmat is el-hadta vala érette, Szüléi
kegyelmességeket azzal edgyütt el-vesztvén,
azért az ő szerelmes Péterén inkább kesereghe-
tett volna. Ezek után ismét az Grof haza méne.
No kezdgyünk ismét az Péterről beszélgetnie.

*Miképpen Péter az Szigetben mara-
da aluva, az holott az ő szép Mageloná-
járól gondolkodik vala.*

Péter aluva az Szigetbe edgy ideig maradott
vala, éjszélkor tájban azéri fel-serkenvén fel-
tekinte, és azonnal az hol az Hajok állanak vala,
oda méne. Es midőn az Hajokat nem láthatná,
azt gondola, hogy az éj miatt tréfálnék ugy,
hogy ő azokat nem láthatná, és igen kezdé kial-

tozni, de senki nē felel vala néki. Akkor a' nagy
szivbéli bánat miatt holt elevenē a' földre esék
és elméjétfül el-távozek, annak-utánna kezd
firni és monda: Oh mindenható örökké valo
Isten, vallyon ha szakad egyszer immár vége é-
letemnek, és mikor halok-meg? kitsodát tré-
fált az szerentsé illy sokszor meg mint engemet,
&c. Oh mindenható Isten, nem elég büntetésé
az, hogy én az szép Magelonátul el kellették tá-
voznom, és szerentsétlenül az pogányok kezé-
ben esvén, keresztyén lévén, kellett nékiek szol-
gálnom akaratom ellen-is sok ideig, azt itélem
vala pedig mostan, hogy Szüléimet meg örven-
deztetem, és ide ez kietlen pusztára találék jöni,
mellyben semmi örömet nem találhatok; azért
job volna meg halnom hogy sem élnem, mind
az által, oh örökké-valo Isten, ha ezeket reám
bótsátottad-is, örömeff el szenvedem, és bizom
hogy immár életem meg-rövidülvén az én ha-
lalom által minden keserves nyavalyáim el-
fognak. Így firván panaszolkodék az pusztá-
ban egész virrattig, és széllyel jarván hajot keres
valá hogy az Szigetből ki-mehetne, de nem ta-
lalthata semmi segítséget. Mind-aáltal nagy ke-
serőségében-is csak Istenről gondoldék, és azon
kéri vala, hogy néki kegyelmes lenne. Az Isten
is ugy adá, ki az óvét nem szokta el-hadni, hog
egy halászó hajó édes vízzel oda juta.

Miké-

*Miképpen Péter nagy bádgyadásban
fekszik vala az hajó el vesztése miatt, hol-
ott az halászok reá találának.*

AZ Halászok pedig az Szigetben ki-menvén,
találák az Pétert el-nyúlva, holt elevenen,
kinn igen szánakozának, és adának néki fő szer-
számot enni, és confectel itaták, őszán fekteték
az ó ágyókra, mellyet vélek az hajóban hordoz-
nak vala, és jól be-takarák. Midőn egy kevés
vártatva észére jött volna, vivék az hajóban, és
Crapona városában evezének véle, és adák ő-
tet egy Ispotályban, el-menvén tőle. Mikor az-
ért fokáig ő ott mulatna sem éven sem iván, nap-
ról napra inkább nehezednék, noha ide s-fova-
jár vala, hogy inkább meg-gyógyulna, de szive,
fájdalma és az nagy bánat nem engedi vala, az
holott kellett maradni majd kilentz holnapig,
mig tellyességgel meg-gyógyula.

*Miként ismét Péter egy Hajóra sze-
gődék, hogy az Provinciába vigye.*

Történék egy napon, hogy szokása-szerént az
tenger partján sétálna, láta egy hajot kihez-
mene, és hallá hazája-béli nyelven szólni, kiket
meg kérde mikor akarnának el-indulni? Azok
mondának, hogy két nap múlva. Akkor Péter
az Patronust kéré, hogy őtet Isten nevében el-
vinné, mert ő is abbol az Országból való volna,

rozni, de senki nē felél vala néki. Akkor a' nagy
szivbéli bánat miatt holt elevenē a' földre esék,
és elméjétől el-távozék, annak-utánna kezd
sírni és monda: Oh mindēnhato örökké valo
Isteni, vallyon ha szakad egyszer immár vége é-
letemnek, és mikor halok-meg? kitsodát tré-
fált az szerentse illy sokszor meg mint engemet,
&c. Oh mindēnhato Isten, nem elég büntetésé
az, hogy én az szép Magelonátul el kellették tá-
voznom, és szerentsétlenül az pogányok kezé-
ben esvén, keresztyén lévén; kellett nékiek szol-
gálnom akaratom ellen-is sok ideig, azt itélem
vala pedig mostan, hogy Szüléimet meg örven-
deztetem, és ide ez kietlen pusztára találék jóni,
mellyben semmi örömet nem találhatok; azért
job volna meg halnom hogy sem élnem, mind
az által, oh örökké- valo Isten, ha ezeket reám
botsátottad-is, örömeft el szenvedem, és bizom
hogy immár életem meg-rövidülvén az én ha-
lálom által minden keserves nyavalyáim el-
fognak. Így sírván panaszolkodék az pusztá-
ban egész virrattig, és széllyel jarván hajot keres
vala hogy az Szigetből ki-mehetne, de nem ta-
lalhata semmi segítséget. Mind-aáltal nagy ke-
serőségében-is csak Istenről gondoldék, és azon
kéri vala, hogy néki kegyelmes lenne. Az Isten
is ugy adá, ki az óvét nem szokta el-hadni, hog
egy halászó hajó édes vízzel oda juta.

Miké.

*Miképpen Péter nagy bádgyadásban
fekszik vala az hajó el vesztése miatt, hol-
ott az halászok reá találának.*

AZ Halászok pedig az Szigetben ki-menvén,
találák az Pétert el-nyúlva, holt elevenen,
kinn igen szánakozának, és adának neki fő szer
számot enni, és confectionitáták, osztán fekteték
az ó ágyokra, mellyet vélek az hajóban hordoz-
nak vala, és jól be-takarák. Midőn egy kevés
vártatva észére jött volna, vivék az hajóban, és
Crapona városában évezének véle, és adák ó-
tet egy Ispotályban, el-menvén tőle. Mikor az-
ért sokáig ó ott mulatna sem éven sem iván, nap-
ról napra inkább nehezédnek, noha ide s-tova-
jár vala, hogy inkább meg-gyógyulna, de szive
fájdalma és az nagy bánat nem engedi vala, az
holott kellett maradni majd kilentz holnapig,
imig tellyességgel meg-gyógyula.

*Miként ismét Péter egy Hajóra sze-
gődék, hogy az Provinciába vigye.*

Történék egy napon, hogy szokása-szerént az
tenger partyán sétálna, láta egy hajot kihez-
mene, és hallá hazája-béli nyelven szólni, kiket
meg kérde mikor akarnának el-indulni? Azok
mondának, hogy két nap múlva. Akkor Péter
az Patronust kéré, hogy ötet Isten nevében el-
vinné, mert ó is abbol az Országból való volna,

és fokáig betegeskedvén költség-nélkül való
volna. Akkor monda az Patronus, hogy örö-
meft Isten nevében el-viszi, és jót-is tselekezik
véle mint földiével, de elsőben az holt tengeren
által kelyén az pogányok portusára kell men-
nünk, kinek helyt ada és az hajobaszálla. Tör-
ténék pedig hogy az hajos legények beszélget-
nek vala az Magelona építette szent Péter tem-
plomáról, és Ispotályról. Midőn azért hallaná
Péter az Magelonáról szollani, tsudálkozván,
kérdé hol volna olyan templom? Felelének,
hogy itt az Szigetben, kit pogányok portusának
neveznek, vagyon egy szép Templom és Ispo-
tály, kiben fok tsudák történnek, kik mondá-
nak Péternek: Az mi tanáts adáfunk az, hogy
magadat abba szerezzed. Ezt halván Péter, ot-
tan Istennek fogadá, hogy ő abba az Ispotályban
maradna, és ugy menne osztán szülőihez, egés-
ségében-is hogy jobbulna, talám ott múltatába
valamit-is halhatna az ő szép Magelonája felől,
noha kevés reménsége vala élete felől. Es az
portusra jutván, Pétert ki szállíták az hajobol.

*Miképpen Péter oda jutván, mene az
szép Magelona Ispotályában.*

PÉTER pedig mihelyt az partra ki-ment volna,
azonnal az Templomban menvén háláka-
da az Istennek, hogy őtet hazájában hozta, és
imád-

Imádságát el-végezvé az Ispotályban méne,
mint beteges nyugodni, és igiretit bé-tóltene

Midőn pedig az Ispotály-béli afzszony szoká-
szerént az betegek környűl járna, látván Pétert
hogy nem régen jött volna, kit fel-költvén, meg-
mosá kezeit és lábait, és meg-is tsokolá szokása
szerént, és étel után sejér lepedőbe fekteté, és
monda néki: Valamire szükséged lészén, tsak
kérjed, minden meg-adatik, hogy hamaréb te
meg-gyogyulhás. Mert így szokott vala min-
den betegekkel bánni, valakik oda menének.

*Miképpen Péter az Ispotályban mű-
latna, kit az szép Magelona épített vala.*

SOk ideig pedig marada abba az Ispotályban.
Péter, és egészségében jól meg-éppüle, mert
az Ispotály-béli afzszony-is jól bánik vala véle,
kinn maga-is tsudálkozék, magában így szolla:
Bizony szent afzszony ez.

Edgykor Péter meg-emlekezék az ő szerel-
mes Magelonájárol, és sírván így szolla: Oh te
mindenhato Isten, hogy ha adnád érnem, hogy
valamit halhatnék az én szerelmes Magelonám
rol, mindgyárt minden bánatimról el-felekez-
ném, noha Ur Isten, nagyobb büntetést érdemlet-
tem volna ennél-is, mert én őtet Szüléitől el-
vittem, kit osztán edgy erdőben az sene vadak-
nak hadtam, az ki olly szép ékes vala, (tsudála-

tos-képpen pedig meg-tarhattad őtet) hogy ha azért meg-holt, engemet-is ne hadgy ez világba kénlodnom, mert ő nála nélkül tsak gyótródóm, és inkább akarok meg-halni hogy sem élni.

Ez beszédek után nagyot fo-haszkodék. Az szép Magelona pedig egy betegtúl másikhöz mégyen vala, szintén akkor az Péterhez jutván, fo-haszkodását hallá, és azt gondolá, hogy talán valamiben volna fogyatkozása, és hozzája így szólla: Jó atyámfia, miben vagyon fogyatkozásod, tsak jelents meg, meg-lészen, és pénzem sem kémellem tőled. Péter néki meg-köszöné az jó akaratot, és monda: Semmi fogyatkozásom nintsen, tsak hogy az betegeknek szokások hogy az ő szerentsétlenségekről meg-szoktak emlékezni, és panaszolkodásokkal inkább tsak nehezitik dolgokat, ha azokat vizsgálják. Az szerentsétlenségről halván őtet beszélleni, kezdé őtet kegyessen az aszszony vizsgáltni, és állapotját kérdezni, az Péter pedig mindent homályoson elő számlála néki, ilyen formán: Vala egykor edgy gazdag Fiu, kinek hírével esvén idegen országban egy szép Leány, ki Szüléit elhagyván annak látására mene. Kinek Isten oly szerentsét ada, hogy annak szerelmében esék, tsak titkon, és az kik egymásnak házaságbéli hűséget ígérék, kit osztan alattomban Szülé től el-vün, és őtet hagyá edgy puszta vadon erdőbē

aluva, &c. és így mind addig történt dolgait az
mig az Ispotályban jutott volna, meg-mondá.
Melly szokból meg érté az szép Magelona, hogy
az a' Vitez az ő szerelmes házas társa volna, kit
sokszor kíván vala látni, és az kit maga viselésén
és mind természetin meg-ismere, és örömében
igen kezdé firni, de mindgyárt magát nem aka-
rá meg-jelenteni, hanem jó voltát jobban mu-
tatá hozzá, és idő-múlva így szolla hozzá:

*Miképpen az szép Magelona az ő
szerelmes Péterét bánatryában vigasztallja.*

Szerelmes atyámfia, jó reménségben légy az
mindenható Istenben, kit segítségől híván né
hagy el téged, sőt meg hallja kéréseidet, és bé-
tölti kéréseidet, szeretőddele szemben juttat.
Mert valamint tégedet Isten minden halálos ve-
szedelmeken által vitt, akképpen minden nyo-
moruságid után vig örömet ad tenéked. Azért
Istent ezeken kérvén szivből, hogy ezeket né-
ked engedje-meg, én-is imádom Istent éret-
ted. Ez vigasztalását Péter igen jó neven vóvé.
Azonnal az Ispotály-béli aszszony a' Templom
ban menvén, az nagy Oltár előtt térdre esék, és
nagy örömében kezdé firni, Istennek hálákat
adván azon az jókon, hogy meg-engedte érne
nékie ez életbe, hogy az ő szerelmes társát lát-
hatta, és mindgyárt Királyi kőntőft tsináltatván
kamoráját is fel-ékesíté.

Itt immár az szép Magelona az ő szerelmes Péterének magát ismeretibe adgya.

ES midőn már mindenek el-készültek volna, azonnal Péterhez menvén monda néki: E-des atyámfia jőj-el vélem, hogy téged meg-förösztvén kezeidet és lábaidat meg-mossam, az melly nagy hasznodra léfzen, és bizom Isten-ben hogy elébbi egésségedet meg-adgya. Ak-kor Péter méne vele az ő kamorájában, és ha-gyá őtet le-ülni míg ő vissza térne. Es bé-men-vén az ő ékes kamorájában, hol fel őltöznek az ő Királyi ruhájában, és régiszokása szerént Fát-yoltón fejére, és vele bé-borítván fejét, tsak az szemei és orra látszik vala ki, és az Fátyol alatt az ő szép sárga arany színű haja ki-terjedve vala, és ugy méne Péterhez, és így szolla néki: Ne-mes vitézem, légy vig, mert im hollátod állani az te szerelmes hű társodat, az te szép Magelona-dat, kiért te ennyi fok nyomoruságot szenved-tél, én-is azért nem kevesebbet szenvedtem é-retted, és én vagyok az, az kit egyedül hadtál volt az puszta és vadon erdőn, és te vagy az, az ki engemet el-vittél az én atyámnak az Neápo-lis Királynak házából, mi vagyunk az, az ki egy-másnak igértük volt házasságbéli hűségünket. En vagyok az, az ki amaz arany lántzal illetém az te nyakadat, és te vagy az, az ki amaz három drága-

drágalátos gyűrűkkel engem megajándékozá. Azért én szerelmes társom, most nézz jól meg engemet, ha én vagyoké az, az kit te tellyes szívből szerettél. Akkor az Fátyolt fejről levetvén, az földig ér vala az ő arany színű szép haja.

*Miképpen Péter az szép Magelonát,
mint ház as társát meg ismerte vala.*

ES midőn Péter az szép Magelonát Fátyol nélkül látná, ottan meg-ismeré, és fel-kelvén, kedvesen meg-ölelé és tsokolá, kik mind kettő örömlökben kezdének sírnia. Ez szeretet olly nagy vala, hogy fokáig az nagy örömnök miatt egymásnak sem szolhatnak vala, de az után le-ölyven minden ő nyomoruságokat egymásnak meg-beszéllék. Olly nagy örömben voltak, melyet ember ki nem mondhat, mert az ollyan örömek tsak elme által fogattathatnak meg, és az egész napot tsak ölelgető, ápolgató tsokolgatásokkal és panaszolgató be-zédekkel tölték el.

Es azt is néki azt is meg-beszéllé, miképpen jutott volna ő tizen-négy tonnához, és azokban nagy kintset találván, melynek felét a Templomra költötte, mellyen Péter igé örüle. Ezek után arról végezének, hogy mint adnák tudtára ez dolgot az Grofnak és Grofnénak, mint, hogy Péternek egy holnapig vala az Ispotályban

valo maradása, és még az idő bé nem tólt vala. Akkor így szólla az szép Magelona: Szerelmes társom, ha jonak tetszik, én el-megyek az te Szüléidhez, és azon szépen kérem őket, hogy ők az te fogadásod napján itt legyenek, és akkor osztán ez kamorában szemben juttatlak vélek.

Az Péternek ez dolog igen tetszék. Az Magelona pedig mindeneket jól el-szerezvén, az Pétert pedig edgyik kamorában hálata, ő pedig az másikban hála, de az nagy örömmek miatta egész éjel keveset alvék, és az virradtat szivesen várja vala, hogy az Grosot menűthamaré bannatyában meg-vigasztalhatná, mert csak négy nap vala még hátra, hogy Szüléinek isméretiben kellene lenni.

Miképpen az szép Magelona az Péter Szüléihez menvén, az következő Vasárnapon hozzá bija őket.

HOgy már fogadásának napja elő-jött volna, ismét az ő elébbi ruhájában öltözék-fel az szép Magelona, és Péterhez méne az kamorábá, kitől bursút vövény, méne az ő Szüléihez, az kik ő néki nagy bótsületet tőnek és kedvesen fogadák, mint ilyen jó vendégjeket. Akkor az Ilpotálybéli aszszony így kezd szóllani: Kegyelmes Uram és Aszszonyom, csak azért jöttem én most hozzátok, hogy én néktek az el-múlt éjeli álmom,

Álmomban történt dolgomat jelentsem-meg,
kivel titeket meg örvendeztetsek, és jó remén-
séggel Istenbē hidgyetek. Tettzik vala almom-
ban, hogy az Idvőzítő Christus én hozzám egy
szép Iffiat vezet, és monda énnékem: Ez ám
az, az kiért te, az te Urad és Afzszonyod ennyi
ideig könyörgettetek. Melly dolgot nem aka-
rám róletek el-titkolni, mert tudom hogy nagy
bánatban vadtok naponként az ti fiaitokért, de
bizonyosan el hidgyétek, hogy ti őket rövid i-
dő múlva jó egészségben meg-láttjátok, azért
kérlek titeket, hogy minden gyászt le-veštetek,
és örvendetes ruhában öltözzetek-fel.

Ez szokón az Gros és Grosné igen meg-vi-
dulának, noha nehezen hiszik vala, hogy az Pé-
ter életben volna, mind-azáltal az Ispotály-béli
afzszony kérésére minden gyászt le-vetének, és
főléstökömré kérék őket. De monda, hogy ot-
thon néki dolgai vannak, hanem inkább kérné
őket, hogy az következő Vasárnap az szent Pé-
ter Templomában meg-jelennének, mert olly
reménségem vagyon az mindenharó Istenben,
hogy az ti fiotokat igen rövid időn meg-fogjá-
tok látni, és nagy örömben véle lenni, hidgyé-
tek. Akkor bizonyosan fogadák jelen léteket,
kiktől el-butzúván visszame-ne.

Miképpen.

*Miképpen az szép Magelona ismét
az Groftul és Grofnétul visszsa tért volna
az ő szerelmes Péteréhez, az ki őtet
nagy örömmel jó válaszfzal
várja vala.*

EZek-után ismét az szép Magelona Péterhez
vissza jöve, az ki őtet az felelettel tsak alig
várja vala, ki meg beszéle néki minden dolgo-
kat és bizonyosan el-hiteté véle hogy az ő Szü-
léi oda jönének. Akkor az szép Magelona sok
ruhákat magának és mind Péternek tsináltata.

*Itt az Grof és Grofné az Ispotálybéli
szent Péterben az meg-nevezet napon
meg-jelennek.*

HOgy immár az Vasárnapra jutottak volna,
leg-ottan az Grof az Grofnével és minden-
udvari tselédekkel menének az Magelona Sz.
Péterébe, és ott praedikatiot halgatának. Az
praedikatio után penig vivé az Ispotálybéli asz-
szony mind az kettőt felre, és monda nékiek;
hogy ő vélek valami titkos beszéde volna, azért
egy kamorában mennének ő véle, kit nagy ö-
rómett meg-tselekedének.

Es mi-

Es midőn az kamorához jutottanak volna monda az Ispotálybéli aszszony nékiek: Kegyelmes Uram és Kegyelmes Aszszonyom, ha az tisztokat látnátok, vallyon meg ismernéteké őtet: Kik mondanak: Meg, Es midőn immár az kamorában bé-mentenek volna, és az Péter Attyát és Annját látná, azonnal térdeire esek előttök. Es hogy az ő Szüléi meg láták őtet, azonnal meg ismerék, és ölelgetve tsokolják vala az ő édes hokat, kik nagy örömmökben nem is szólhatnak vala. Kí el-bíresedék, hogy az Gros fia haza jött, akkor Nemes és nemtelen őtet nagy úztesseggel fogadak, és vigadának az ő haza jövetelin. Es az Gros minden bujdosáfiról őtet kérdezi vala.

*Mint jutott az szép Magelona az
Gros és Grosné ismeretiben*

A Kkor méne az szép Magelona az ő kamorájában, és mint Király leánya ugy öltözék fel, tsak hamarsággal hozzájok mene. Es midőn olly tsifrán az szép Magelonát látnák, igen eltsudákoznak az Gros és Grosné ez szép leányon, és meg nem ismerék. Akknaz Péter Szerelmelen meg-ölelé és tsokolá őtet. Midőn az ott állók ezt látnák, tsudálkoznak vala rajta. Az után kézenfogván őtet, így szólá Anyjának és Annjának: Kegyelmes Atyám Uram és Annján

nyám aszszony, ez am az a Leány, az kiért ren-
teket el-hadtalak volt, és most ezt tudgyátok
meg, hogy ez az Neápolyis Királynak Leánya
Akkor az ő Szüléi mind a kenét szépen ölelge-
tik és ápolgatyák vala, Istennek halálat adván

*Miképpen az egész Provincia Or-
szágában el híresedék az Péter haza jövése.
és mint tizen ötöd napokig nagy
vigorág tartaték.*

AZ hírrel már az egész Provincia országa tel-
lyes vala, hogy az Péter haza jutott volna,
és hogy az Magelona szent Péter templomába
mulatna. Akkor el-jövének Nemes és nemte-
len lovások és gyalogok, és Vitézi játékos tőnek
ez Nemeslek a Péter kedvéjért, némelyek pe-
dig tánczokással vigadnak vala. Az ő Szüléi pe-
dig halgatyák vala az ő fioknak Péternek, sok
bujdosási közt való nyomorúságinak elő szám-
lálási hasonló-képpen az szép Magelonának is
édes tova való bujdosásit és sok keferűségben
való forgásit, melyekből őket az mindenható
Isten csudálatos-képpen ki-fzabadította Akkor
kézen fogva vivé az Gros az ő fiát az szent Péter
Templomában lévő Oltárhoz. Halonlo-kép-
pen televék az Grosné-is az szép Magelonával
es rédre élvén, áldák az Istent az ő mindenek-
ben való jó voltáért.

Itt immár az Péter és az szép Magelona házastársul öszve adattatnak.

ES mikor már az ő imádságokat el végezték volna, ekképpen szólla az Gros az ő fiának Péternek: Azt akarom jó fiam Péter én, mint hogy ez Leány te éretted sok nyomoruságot szenvedett, hogy őtet házastársul el-vegyed. Kire így felele Péter: Szerelmes Atyám Uram, még akkor is mikor őtet az ő Attya házából el-voztam volna, minden szándékom ez vala, hogy én őtet házastársul el-vegyem, mindazáltal mint hogy parantsolatod is ez, immár jobban azon vagyok, hogy itt mostan ez Templomban el-vésem: Es ekképhen az orinal egy Püf. őök öszve-adá őket; az Grosné pedig Péternek egy szép gyűrűt nyújta, hogy ezzel az ő öszve-adattatások erősebb lenne.

Akkoron nagy örömben kinek mindenek, és inneplének tizen-ötöd napig, és mindeneknek tettzik vala az szép Magelona kiről így szólván; hogy csak egy leányzóban sem találattik ily sok jószágos tselekedetek, mint ebben az szép Magelona szűz leányban. Akkor tartának külsőmb külsőmb féle játékokat; és kikiingvekezik vala abban főnek lenni, hogy Uroknak inkább kedvében lehetnének.

Miképpen

nyámaszöny, ez am az a Leány, az kiért ren-
teket el-hadtalak volt, és most ezt tudgyátok
meg, hogy ez az Neápolyis Királynak Leánya.
Akkor az ő Szüléi mind a kenőt szépen ölelge-
ük és ápolgattyák vala, Istennek halálat adván.

*Miképpen az egész Provincia Or-
szágában el-híresedék az Péter haza jövése.
és mint tizen hűd napokig nagy
vigordg tartaték.*

AZ hírrel már az egész Provincia országa tel-
lyes vala, hogy az Péter haza jutott volna,
és hogy az Magelona szent Péter templomába
múlana. Akkor el-jövének Nettes és nemte-
len lovasok és gyalogok, és Vitési játékok tőnek
ez Nemellek a Péter kedvéjért, némellyek pe-
dig tánczokással vigadnak vala. Az ő Szüléi pe-
dig halgattyák vala az ő fioknak Péternek, sok
bujdosási közt való nyomoruságinak elő szám-
lálási hasonló-képpen az szép Magelonának is
édes tova való bujdosását és sok keferűségben-
való forgását, mellyekből őket az mindenható
Isten csudálatos-képpen ki-fzabadította. Akkor
kézen fogva vivé az Grosz az ő fiát az szent Péter
Templomában lévő Okárhoz. Hásonlo-kép-
pen tselekvék az Groszné-is az szép Magelonával
es rédre élvén, áldák az Isten az ő mindenek-
ben való jó voltaért.

Itt immár az Péter és az Szép Magelona házastársul öszve adattatnak.

ES mikor már az ő imádságokat el végezték volna, ekképpen szólla az Grosz az ő fiának Péternek: Azt akarom jó fiam Péter én, mint hogy ez Leány te éretted sok nyomoruságot szenvedett, hogy őtet házastársul el-vegyed. Kire így felele Péter: Szerelmes Atyám Uram, még akkor-is mikor őtet az ő Atya házából elhoztam volna, minden szándékomban ez vala, hogy én őtet házastársul el-vegyem, mindazáltal mint hogy parantsolatod-is ez, immár jobban azon vagyok, hogy itt mostan ez Templomban el-vésem: Es ekképpen az orinal egy Püfőök öszve-adá őket, az Grosné pedig Péternek egy szép gyűrűt nyújta, hogy ezzel az ő öszve-adattatások erősebb lenne.

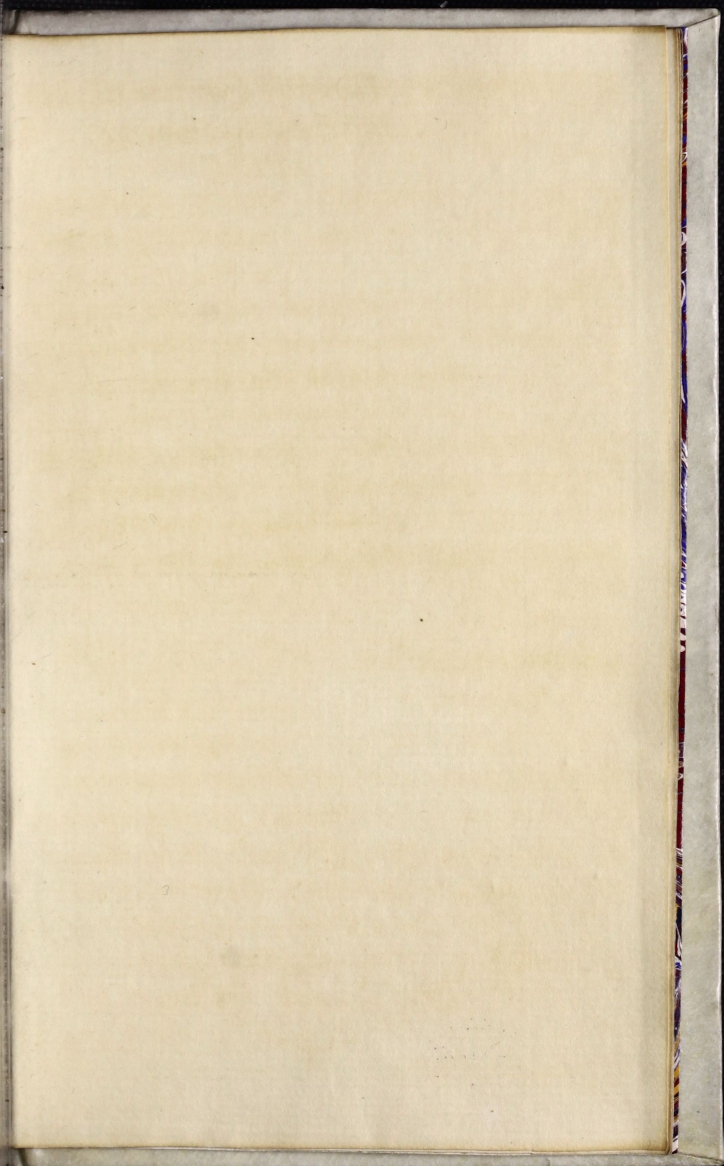
Akkoron nagy örömben kinek mindenek, és inneplének tizen-ötöd napig, és mindeneknek tettik vala az szép Magelona kiről így szólván; hogy csak egy leányzóban sem találhatik ily sok jószágos tselekedetek, mint ebben az szép Magelona szűz leányban. Akkor tartának külsőmb külsőmb féle játékokat, és ki-ki igyekszik vala abban főnek lenni, hogy Uroknak inkább kedvében lehetnének.

Miképpen

Miképpen az Grof és Grofné az lakodalom után tiz esztendeig élvén, az után meg-halának.

Mikor immár az lakodalom után az Grof és Grofné tiz esztendeig éltek volna; az után meg-halának; és a Péter bősületeisen temeték őket az Magelona szent Péter templomában... Kik után Péter a szép Magelonával élt nyoltz esztendeig, kiknek egy szepfiok lévén, az mint az Historiak bizonyitták, hogy ez Neápolyis Királya, és egyszer s-mind ez, az Provinciának is Grofa volt. Az Péter és az szép Magelona, nagy és Istenes életet viselének egész életükben, holtok után ők is az szent Péter templomában temettetének el. Es az mint mondgyák, mind ez máina, iglan is áll az szép Magelona Istopotálya; az holtok mostan vagyoni az szent Háromságnak Temploma:

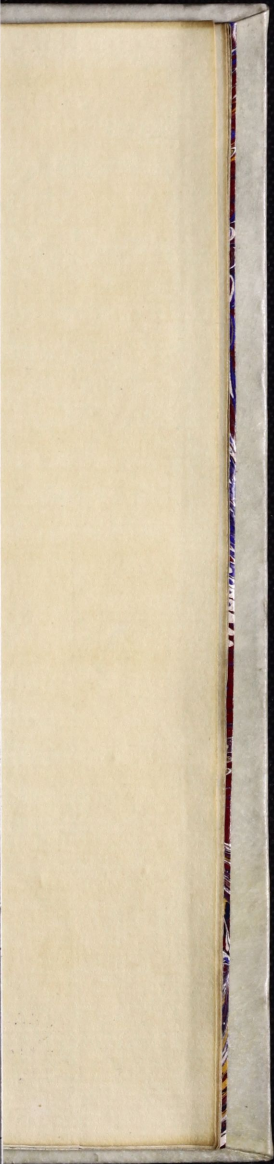

Miképpen az, Grof és Grofné az lakodalom után tíz esztendeig élvén, az után meg-halának.

Mikor immár az lakodalom után az Grof é Grofné tíz esztendeig éltek volna; az után meg-halának; és a Péter bősületeisen temették őket az Magelona-szent Péter templomában... Kik után Péter a szép Magelonával élt nyolc esztendeig, kiknek egy szép fiok lévén, az mint az Historiák bizonyítják, hogy ez Neápolyis Királya, és egyszer s-mind ez, az Provinciának is Grofja volt. Az Péter és az szép Magelona, kegyes és Istenes életet viselének, egész életükben, holttok után ők is az szent Péter templomában temettetének el. Es az mint mondják, mind ez máina, iglan is áll az szép Magelona Istopotálya; az holott mostan vagyon az szent Háromságnak Temploma:

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

